

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobkyně: **SCONTO, s.r.o.**, IČO: 28830211
sídlem Mánesova 1277/5, 500 02 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019, čj. 8459/2019-900000-311

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 22. 4. 2019 ve znění jejího doplnění ze dne 23. 4. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále též „**žalovaný**“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. 2. 2019, čj. 8459/2019-900000-311 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**celní úřad**“) ze dne 19. 7. 2018, čj. 56512-9/2018-510000-11 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím celní úřad rozhodl ve věci žádosti žalobkyně ze dne 12. 3. 2018 o prominutí cla podle čl. 116 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů (dále „**nový celní kodex**“) ve spojení s čl. 119 nového celního kodexu tak, že se částka konečného antidumpingového cla ve výši 1 149 896 Kč nepromijí. Antidumpingové clo bylo žalobkyni doměřeno u zboží dovezeného na rozhodnutí JSD č. 12CZ1703001JWKVYS0 ze dne 24. 9. 2012 (dále jen „**JSD ze dne 24. 9. 2012**“).
3. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 6. 2020, čj. 10 Af 20/2019 - 140 (dále jen „**Původní rozsudek MSP**“) Napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný proti předmětnému rozsudku brojil kasační stížností, ke které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, čj. 6 Afs 194/2020 - 51 (dále jen „**Rozsudek NSS**“) Původní rozsudek MSP zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení (srov. odst. 52an. tohoto rozsudku).
4. S ohledem na skutečnost, že v předmětné době probíhalo u Nejvyššího správního soudu řízení vedené pod sp. zn. 2 Afs 274/2019 o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2019, čj. 31 Af 8/2018 - 140, v němž byl na skutkovém půdorysu posuzované věci krajským soudem deklarován nezákonný zásah celních orgánů spočívající v zahájení a vedení opakované kontroly po propuštění zboží, v rámci které bylo žalobkyni antidumpingové clo doměřeno, uvážil zdejší soud, že je na místě s věcným posouzením žaloby žalobkyně vyčkat závěrů, jež Nejvyšší správní soud k otázkám, jejichž posouzení je relevantní i pro projednávanou věc, vysloví.
5. Z těchto důvodů usnesením ze dne 24. 2. 2021, čj. 10 Af 20/2019 - 212 řízení přerušil do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v dotčeném řízení. Vzhledem k tomu, že v uvedeném řízení Nejvyšší správní soud dne 31. 8. 2022 vynesl rozsudek čj. 2 Afs 274/2019 - 74, přičemž dospěl k závěru, že celní orgán z přezkoumávaného důvodu nepochybil, když provedl opakovanou kontrolu po propuštění zboží (přičemž krajský soud zavázal, aby posoudil zákonnost opakované kontroly i z hlediska dalších důvodů tvrzených žalobkyní) rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 9. 2022, čj. 10 Af 20/2019 - 232, že se v řízení pokračuje. Z důvodů vyložených v části VIII. tohoto rozsudku přitom soud neshledal důvodu vyhovět návrhu, kterým žalovaný usiloval o další přerušování předmětného řízení do vyřešení sporu stran zákonnosti samotného doměření antidumpingového cla.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

6. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh celního řízení. Shrnl, že Celní úřad pro Královéhradecký kraj (dále též „**CÚ KHK**“) v návaznosti na provedenou opakovanou kontrolu po propuštění zboží doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 2. 3. 2018, čj. 4180-7/2018-550000-51 (dále jen „**Dodatečný platební výměr**“), antidumpingové clo ve smyslu Nařízení rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále též „**ČLR**“), ve znění pozdějších

předpisů (dále též „**Antidumpingové nařízení**“), u zboží dovezeného na JSD ze dne 24. 9. 2012, procleného na Celním úřadu Praha, ve výši 1 149 896 Kč (dále též „**doměřené antidumpingové clo**“). Závěry CÚ KHK byly potvrzeny žalovaným v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019, čj. 8290/2019-900000-311.

7. Žalovaný připomněl, že žalobkyně podala dle čl. 116 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 119 nového celního kodexu žádost o prominutí antidumpingového cla doměřené Dodatečným platebním výměrem, jež byla zamítnuta Prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný stručně rekapituloval průběh řízení o této žádosti, sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí celního úřadu brojila, a shrnul průběh odvolacího řízení.
8. Žalovaný následně představil relevantní právní úpravu, přičemž konstatoval, že s ohledem na obsah článku 119 nového celního kodexu je pro úspěšnou aplikaci tohoto ustanovení třeba splnění tří podmínek. První podmínkou je, že původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu musela být žadateli oznámena v nižší výši, než je splatná částka, a to v důsledku chyby celních orgánů. Druhou podmínku představuje, že žadatel nemohl tuto chybu přiměřeným způsobem zjistit, a poslední podmínkou pak je, že žadatel musel jednat v dobré víře.
9. S názorem žalobkyně, že by se celní orgány dopustily chyby způsobené jejich aktivním jednáním, se přitom žalovaný neztotožnil. Rovněž sporoval, že by kontrolovaná celní prohlášení obsahovala všechny náležitosti nezbytné pro aplikaci celních předpisů. Uvedl, že misí Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „**OLAF**“) a následně opakovanou kontrolou po propuštění zboží, byly jednoznačně ztotožněny údaje z JSD ze dne 24. 9. 2012 s podklady získanými OLAF o překládkách čínského zboží a bylo prokázáno, že toto celní prohlášení obsahuje nesprávně (nepravdivě) deklarované údaje o nepreferenčním původu zboží, když v kolonce 34a celního prohlášení je namísto správného kódu CN (Čína) deklarován nesprávně kód TW (Tchaj-wan). Doplnil, že po přijetí celních prohlášení nebyl původ dovezeného zboží ze strany celních orgánů ověřován a při rozhodování o propuštění zboží a použití právních předpisů spojených s propuštěním daného zboží do volného oběhu (včetně vyměření cla) vycházely celní orgány výhradně z údajů v nich deklarovaných žalobkyní, resp. jejím zástupcem.
10. Na stranách 12 – 23 Napadeného rozhodnutí žalovaný přistoupil k vypořádání jednotlivých námitek žalobkyně. Nejprve se žalovaný zabýval právním postavením Tchaj-wanu a argumentací žalobkyně, že se jedná o součást Číny, což žalobkyně považovala za důvod, pro který měly celní orgány vyměřit antidumpingové clo již v okamžiku propuštění zboží do volného oběhu. Následně žalovaný vypořádal námitky žalobkyně, kterými brojila proti postupu celních orgánů před propuštěním zboží do volného oběhu a během první kontroly po propuštění zboží. Vzhledem k tomu, že se tyto námitky se s žalobními námitkami v podstatné míře shodují, přičemž vypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného je samou podstatou žaloby, Městský soud v Praze na tomto místě neparafrázuje způsob tohoto vypořádání v Napadeném rozhodnutí a odkazuje na žalobní námitky shrnuté v části III. tohoto rozsudku a zejména na posouzení této věci zdejším soudem v části VII. tohoto rozsudku.
11. Žalovaný se pak na stranách 23 – 27 Napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda v posuzované věci jsou splněny podmínky pro prominutí dodatečně vyměřené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

antidumpingového cla z důvodů uvedených v čl. 116 odst. 1 písm. a), b), d), resp. čl. 117, 118 a 120 nového celního kodexu, přičemž žádné takové okolnosti neshledal.

12. Co se týče čl. 120 nového celního kodexu, žalovaný poukázal, že jeho význam a dopad je totožný s významem a dopadem čl. 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též „**starý celní kodex**“), tj. je na projednávanou věc použitelná i judikatura vztahující se k tomuto článku. Konstatoval, že podle ustálené judikatury představuje čl. 239 starého celního kodexu tzv. generální klauzuli spravedlivosti a přiměřenosti, v jejímž rámci může být za účelem naplnění ochrany dobré víry v jiných než prakticky nejčastěji se vyskytujících a výslovně upravených případech dlužné dovozní nebo vývozní clo prominuto nebo vráceno, pokud nedošlo k podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. S poukazem na rozsudek Tribunálu ze dne 16. 4. 2015 ve věci T-576/11, *Schenker Customs Agency proti Komisi* (dále jen „**rozsudek T-576/11**“) žalovaný uvedl, že důvěra v platnost osvědčení o původu, u nichž vyjde najevo jejich nepravdivost, padělání nebo neplatnost, nepředstavuje sama o sobě zvláštní situaci, která by odůvodnila prominutí cla. Žalovaný přitom seznal, že v daném případě nenalezl žádné zvláštní okolnosti vzniku celního dluhu, v důsledku kterých by žalobkyně byla ve srovnání s jinými subjekty vykonávajícími stejnou podnikatelskou činnost v mimořádné situaci, a že by v případě neexistence těchto okolností neutrpěla újmu způsobenou výběrem částky dovozního cla.

III. Žaloba¹

13. V úvodu podané žaloby žalobkyně shrnula průběh řízení předcházející vydání Napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že dne 5. 6. 2017 zahájil CÚ KHK opakovanou kontrolu po propuštění zboží dle čl. 48 nového celního kodexu a § 5 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, v rozhodném znění (dále jen „**celní zákon**“). Na základě provedených zjištění bylo žalobkyni doměřeno antidumpingové clo ve výši 1 149 896 Kč u zboží dovezeného na rozhodnutí JSD ze dne 24. 9. 2012.
14. V části A) žaloby žalobkyně vymezila teoretická východiska k důvodům, ze kterých lze clo prominout, konkrétně pak shrnula právní úpravu obsaženou v novém celním kodexu, rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie (dále jen „**SDEU**“) a Nejvyššího správního soudu k úpravě prominutí cla ve starém celním kodexu a z ní vyplývající podmínky, které je nutné za účelem prominutí cla naplnit (tj. že se musí jednat o chybu ze strany celních orgánů, nezjistitelnost této chyby osobou jednajícím v dobré víře a povinnost deklaranta dodržet všechna ustanovení předpisů týkající se celního prohlášení). Doplnila, že třetí podmínka již v novém celním kodexu stanovena není.
15. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně namítala, že se celní orgány dopustily chyby z důvodu aktivního jednání v roce 2012 při propuštění zboží do volného oběhu. Argumentovala, že CÚ KHK nesprávně vyhodnotil právní postavení Tchaj-wanu. Dle žalobkyně bylo tomuto celnímu orgánu již v roce 2012 známo, že Tchaj-wan je součástí Čínské lidové republiky. Žalobkyně zdůraznila, že je třeba vycházet z postoje k mezinárodně právnímu postavení Tchaj-wanu zastávaného Evropskou Unií (dále též

¹ Žalobkyně podala žalobu dne 22. 4. 2019, přičemž dne 23. 4. 2019 (tj. ve lhůtě pro podání žaloby) ji rozšířila. Svou žalobní argumentaci následně ve dnech 22. 10. 2019 (konkretizace žaloby), 4. 1. 2021 (doplnění č. 3 žaloby), a 7. 1. 2021 (doplnění č. 4 žaloby) doplnila. Soud proto přistoupil k souhrnné reprodukci její argumentace.

„EU“) a Českou republikou, které z diplomatického hlediska považují Tchaj-wan za součást území Čínské lidové republiky.

16. Žalobkyně dále poukázala na čl. 60 nového celního kodexu, resp. čl. 23 starého celního kodexu a upozornila, že žalovaný nezohlednil dotčené znění čl. 23 starého celního kodexu, který vztahuje původ zboží pouze na „zemi“, nikoliv na „celní území“. Doplnila, že považuje-li EU Tchaj-wan za součást Čínské lidové republiky, je zboží dovezené z Tchaj-wanu považováno za zboží dovezené z Čínské lidové republiky. Na tomto závěru přitom dle jejího přesvědčení nemůže nic změnit ani znění nařízení Komise (ES) č. 1833/2006, o klasifikaci zemí a území pro statistiku zahraničního obchodu Společenství a statistiku obchodu mezi členskými státy (dále jen „**Nařízení č. 1833/2006**“), neboť toto neurčuje mezinárodní právní postavení zemí.
17. Žalobkyně proto vyvodila, že došlo k naplnění první podmínky, kdy měly celní orgány již v roce 2012 při propuštění zboží do volného oběhu s ohledem na skutečnost, že na JSD ze dne 24. 9. 2012 byl jako země původu uveden Tchaj-wan, uplatnit antidumpingové clo, neboť Tchaj-wan byl součástí ČLR. Vzhledem k tomu, že tak neučinily, nebylo v důsledku aktivního jednání celních orgánů clo správně vyměřeno. Celní orgány rovněž pochybily při nesprávné aplikaci čl. 23 starého celního kodexu.
18. Žalobkyně dále podotkla, že je naplněna i podmínka druhá, tj. svědčí jí dobrá víra při propuštění zboží do volného oběhu, neboť se jedná o složitou právní otázku, resp. z ní plynoucí chybu, kterou žalobkyně jako neprofesionál v oblasti celního řízení nemohla žádným způsobem zjistit. Žalobkyně pak uzavřela, že byla splněna i třetí podmínka, neboť celnímu úřadu poskytla všechny nezbytné informace stanovené celními předpisy pro dovoz zboží a jednala v dobré víře při uvádění země původu (Tchaj-wanu).
19. V podání ze dne 22. 10. 2019 nazvaném „konkretizace žaloby“ žalobkyně k prvnímu žalobnímu bodu doplnila odkazy na veřejně dostupné články, ze kterých se podává, že jak Česká republika, tak EU zastávají politiku jednotné Číny. V tomto ohledu rovněž poukázala na vládní návrh zákona o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu (sněmovní tisk č. 434), resp. na důvodovou zprávu k tomuto zákonu, ve které je uvedeno, že „*území Tchaj-wanu není Českou republikou uznáno za stát*“.
20. Pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně subsumovala námitky, jimiž brojila proti chybám, které vznikly z důvodu pasivity celních orgánů, a to (i.) v letech 2011 – 2012, tj. před propuštěním zboží do volného oběhu, a (ii) v roce 2015 během první kontroly po propuštění zboží do režimu volného oběhu. Tyto chyby žalobkyně spatřovala především v následujících okolnostech:
 - (i.) K prvnímu pochybení mělo dle jejího názoru dojít před propuštěním zboží do volného oběhu v letech 2011 – 2012. Ze Závěrečné zprávy ze dne 1. 12. 2014 z prvních dvou misí OLAF na Tchaj-wan č. OF/2011/0978/B1 uskutečněných v letech 2013 a 2014 (dále jen „**Závěrečná zpráva**“) se podává, že OLAF již na podzim roku 2011 pojal podezření, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž dochází k obcházení Antidumpingového nařízení. Členské země EU o tomto byly informovány na schůzkách konaných dne 29. až 30. 11. 2011 a dne 14. 3. 2012 a sdělením AM 2012/010 ze dne 27. 6. 2012. Celní orgány tedy měly k dispozici informaci o pochybnostech ohledně původu spojovacích prostředků, a mohly tak provést ověření údajů z celních prohlášení ve spolupráci s OLAF již při dovozu první zásilky spojovacích materiálů, která byla propuštěna do volného oběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dne 7. 6. 2012, zatímco v projednávané věci bylo clo doměřeno ze zásilky dovezené na JSD ze dne 24. 9. 2012. Celní orgány tak měly dle názoru žalobkyně neprodleně přijmout příslušná opatření za účelem vybrání antidumpingového cla, přičemž vzhledem k tomu, že tak neučinily, lze v jejich jednání spatřovat pasivitu, tj. naplnění první shora uvedené podmínky. Druhá podmínka byla rovněž naplněna, neboť žalobkyně tuto chybu nemohla žádným způsobem zjistit, protože uvedenými informacemi nedisponovala; dobrá víra v označení původu zboží tak u ní byla zachována. I třetí podmínka pak byla splněna, neboť žalobkyně poskytla celnímu úřadu veškeré nezbytné informace stanovené celními předpisy pro dovoz zboží.

- (ii.) Druhé pochybení celních orgánů mělo nastat v průběhu první kontroly po propuštění v období od 7. 8. 2013 do 20. 3. 2015. V tomto kontextu žalobkyně poukázala na zahájení opakované kontroly dne 5. 6. 2017, přičemž výslovně uvedla, že v tomto soudním řízení nebývá proti tomu, že opakovaná kontrola nemohla být zahájena. Žalobkyně uvedla, že co se týče (z jejího pohledu nezákonného) zahájení opakované kontroly, tak se dovolává dobré víry v důsledku chyby celních orgánů během první kontroly.

Žalobkyně shrnula, že první kontrola byla zahájena v souladu s čl. 78 starého celního kodexu a § 127 celního zákona dne 7. 8. 2013, přičemž se týkala i JSD ze dne 24. 9. 2012. Její rozsah byl stanoven na ověření sazebního zařazení zboží, původu zboží a celní hodnoty. Zároveň bylo zahájeno i případné doměřovací řízení. Ve vztahu k JSD ze dne 24. 9. 2012 pak celní orgán doměřovací řízení zastavil dle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění.

Co se týče splnění první podmínky, žalobkyně předoslala, že žalovaný použil jako důkazní prostředek zprávy z mise, a to zprávu z mise č. OF/2011/0978/B1 – (S)(2014)19381, zprávu z mise č. OF/2011/0978/N1 – JG/pm/zjo/30448 a Závěrečnou zprávu. Na základě poznatků uvedených v Závěrečné zprávě byly členské státy požádány, aby identifikovaly zásilky mj. od společnosti Shiao Young Industry Co Ltd., přičemž právě tato společnost byla uvedena jako vývozce na JSD ze dne 24. 9. 2012. Žalovaný měl Závěrečnou zprávu k dispozici již dne 26. 1. 2015, přičemž první kontrola byla ukončena až dne 20. 3. 2015; k témuž dni pak bylo ukončeno i doměřovací řízení. CÚ KHK tak měl dle názoru žalobkyně informace, že zboží na uvedeném JSD mohlo být čínského původu, a mohl se obrátit na žalovaného, který by si ve spolupráci s OLAF vyžádal dodatečné informace z databáze tchajwanského Celního vyšetřovacího oddělení (dále též „DOI“); tuto možnost ostatně některé celní správy jiných členských států využily. Neučinily-li tak celní orgány, byly dle názoru žalobkyně pasivní během první kontroly, přičemž nebyť této pasivity, mohlo k doměření cla u JSD ze dne 24. 9. 2012 dojít již během první kontroly.

21. Žalobkyně přitom v kontextu námitek vznesených pod druhým žalobním bodem doplnila², že je toho názoru, že jsou naplněny předpoklady předvídané v čl. 121 nového celního kodexu. Uvedla, že z judikatury vyplývá, že prominout clo lze dle čl. 239 starého celního kodexu (tj. čl. 121 nového celního kodexu) tehdy, jestliže z okolností daného případu vyplývá, že osoba povinná zaplatit clo se ve srovnání s ostatními ekonomickými subjekty vykonávajícími tutéž činnost nachází ve výjimečné situaci a že by v případě, že by

² Srov. doplnění žaloby ze dne 23. 4. 2019.

tyto okolnosti nenastaly, neutrpěla škodu spojenou s dodatečným zaúčtováním cla. Právě takové okolnosti žalobkyně spatřuje ve shora uvedeném pasivním jednání celních orgánů.

22. Žalobkyně v podané žalobě následně reagovala na jednotlivé argumenty žalovaného, jimiž oponoval argumentaci žalobkyně uplatněné v průběhu správního řízení. Vzhledem k tomu, že posouzení důvodnosti těchto námitek je základem sporu mezi účastníky řízení, zahrnul soud jejich reprodukci do části VII. tohoto rozsudku.
23. Žalobkyně rovněž argumentovala³, že celní orgány nedostály své povinnosti náležité spolupráce s OLAF, jakožto s orgánem Komise, který pravomoci Komise vykonává. Poukázala na nařízení č. 515/97 o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů (dále jen „**Nařízení č. 515/97**“). Především pak namítala, že celní orgány měly OLAF sdělit informace, které se týkaly dovozu od společnosti Shiao Young Industry Co Ltd. V tomto ohledu dále namítala, že celní orgány věděly, že zboží, u něhož byl deklarován tchajwanský původ, může být ve skutečnosti čínského původu, neboť na tuto skutečnost byly upozorněny na schůzkách konaných ve dnech 29. –30. 11. 2011 a dne 14. 3. 2012.
24. V podání ze dne 22. 10. 2019 nazvaném „konkretizace žaloby“ žalobkyně poukázala na tzv. bezpečnostní novelu starého celního kodexu provedenou nařízením Rady č. 648/2005 a navazující novelu prováděcího nařízení k starému celnímu kodexu provedenou nařízením Komise č. 1875/2006. Uvedla, že cílem novely bylo zavedení rovnocenné úrovně ochrany pro zboží vstupující na celní území Společenství, nebo opouštějící celní území Společenství, přičemž za tímto účelem byla zavedena opatření pro kontrolu řízení rizik na úrovni celého Společenství. Doplnila, že celní předpisy stanovily v rozhodné době dovozci povinnost podat vstupní souhrnné celní prohlášení za účelem analýzy rizik, která probíhá na elektronické bázi. Žalobkyně dále konstatovala, že elektronická riziková analýza (dále též „**ERIAN**“) probíhá v systémech celní správy a zajišťuje, aby se informace o riziku zobrazila jako tzv. elektronický rizikový profil. V kontextu posuzované věci pak argumentovala, že celní orgány měly možnost nastavit v aplikaci ERIAN zbožový kód, vůči kterému je uplatňováno antidumpingové clo, a kód země původu, přičemž tak měly učinit i ve vztahu ke zboží z Tchaj-wanu, neboť věděly, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového opatření. Dle názoru žalobkyně tak celní orgány měly k dispozici elektronická data z celé EU o zvýšeném dovozu spojovacích prostředků z Tchaj-wanu, prováděly analýzy rizik a současně disponovaly zprávami OLAF, že dochází k překládce zboží čínského původu na Tchaj-wanu. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že je těžko představitelné, že celní orgány ponechají tato elektronicky zpracovávaná a systémově vyhodnocená data bez jakéhokoliv prověřování u jednotlivých dovozců při propuštění zboží do volného oběhu. Žalobkyně v tomto ohledu uzavřela, že pokud starý celní kodex dával celním orgánům velmi rozsáhlá oprávnění při sledování vstupu zboží na celní území EU a celní orgány nedostatečně vyhodnotily informace o dováženém zboží a neuplatnily veškerá oprávnění, která jim celní kodex dává, jako je analýza rizik, zajištění celního dluhu formou celní jistoty, využití diskrečního oprávnění dle čl. 62 a čl. 63 starého celního kodexu či ověření údajů před propuštěním zboží, nelze se dle názoru žalobkyně této

³ Přičemž tuto dílčí námitku uvedla jak v samotné žalobě, tak ji následně znovu zformulovala v podání ze dne 22. 10. 2019 nazvaném „konkretizace žaloby“.

odpovědnosti zbavit tvrzením, že teprve až zpráva z třetí mise prokázala chybný původ zboží.

25. Žalobkyně pak rovněž vznášela dílčí námitku, kterou namítala pochybení celních orgánů při ověření, zda celní ohlášení obsahuje veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim. Poukázala, že čl. 79 starého celního kodexu mj. stanovil, že propuštění do volného oběhu zahrnuje uplatnění obchodněpolitických opatření, tj. i antidumpingového opatření. V diskreci celních orgánů tak při přijetí celního prohlášení bylo posoudit, zda zboží podléhá antidumpingovému clu, tj. správce cla musel posoudit, zda je kód TW v kolonce 34a celního prohlášení správný. Žalobkyně uvedla, že společně s celním prohlášením předložila *certificate of origin* vydaný Tchajwanskou textilní federací a uvedla správné sazební zařazení zboží do KN, což však pro ověření správnosti kolonky 34a dle jejího názoru nestačilo. Dle jejího přesvědčení měly celní orgány zohlednit informace o přepravě čínského zboží přes Tchaj-wan, jakož i vědomost, že Tchaj-wan je součástí ČLR a zohlednit čl. 23 starého celního kodexu. Žalobkyně považuje za evidentní, že celní orgány těmito informacemi disponovaly, a proto měly uplatnit své diskreční oprávnění vyplývající z čl. 63 starého celního kodexu a při přijetí celních prohlášení ověřit kolonku 34a, neboť šlo o náležitost nezbytnou pro použití předpisů upravujících celní režim.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31. 7. 2019 setrval na závěrech uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
27. Žalovaný předně vysvětlil, že OLAF učinil několik misí na Tchaj-wanu, aby postupně odhalil podvody se zastíráním původu čínského spojovacího materiálu, který při dovozu do EU podléhá vysokým antidumpingovým clům. Podvody byly realizovány překládkami čínského spojovacího materiálu v tchajwanských svobodných pásmech a skladech a také vydáváním osvědčení o tchajwanském původu daného spojovacího materiálu dopravovaného do EU. Uvedl, že při první misi na Tchaj-wanu byly zjištěny některé zásilky čínského spojovacího materiálu, které byly v tuzemsku propuštěny do režimu volného oběhu na návrh žalobkyně s chybně deklarovaným tchajwanským původem; tato skutečnost byla důvodem zahájení kontroly po propuštění zboží, přičemž během této CÚ KHK žádná kontrolní zjištění na základě podkladů OLAF ve vztahu k JSD ze dne 24. 9. 2012 neučinil a doměřovací řízení zastavil. Při poslední misi na Tchaj-wan pak OLAF zjistil chybně deklarovaný tchajwanský původ u dalších zásilek čínského spojovacího materiálu a tato zjištění se týkala mj. i JSD ze dne 24. 9. 2012; touto misí přitom byly ověřovány především zásilky čínského spojovacího materiálu, které měly být z Tchaj-wanu vyvezeny na Singapur, avšak ve skutečnosti byly dopraveny do EU a opět byl deklarován tchajwanský původ.
28. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že v odůvodnění nového celního kodexu nenalezl podporu pro tvrzení žalobkyně. Konstatoval, že celní předpisy účinné před 1. 5. 2016 používaly termín „země“ obecně, tedy i pro celní území. Použití obratu „země“ či „třetí země“ v celních předpisech dle jeho přesvědčení nikdy neznamenalo, že by se mělo jednat výhradně o svrchovaný stát plošně uznávaný všemi ostatními suverénními státy.
29. Ve vztahu k **druhému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že závěry rozsudku SDEU ze dne 10. 12. 2015 ve věci C-427/14, *Veloserviss* (dále jen „*Veloserviss*“) považuje za přenositelné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na projednávanou věc. Tvrzení žalobkyně, že celní orgány měly informaci, že zboží může být čínského původu, již před vlastním dovozem kontejnerů a jejich propuštěním do volného oběhu, označil za vykonstruované a zkreslené. Zdůraznil, že celní orgány nejsou oprávněny postupovat tak, že veškerý spojovací materiál dovezený z oblasti jihovýchodní Asie budou automaticky považovat za čínského původu a bez řádných důkazů vybírat antidumpingové clo.

30. Tvrzení žalobkyně, že se na uvedení údaje TW obsaženého v kolonce 34a JSD ze dne 24. 9. 2012 podílely celní orgány, žalovaný označil za nepravdivá a zavádějící. Zdůraznil, že celní prohlášení vyplňuje deklarant na základě své vlastní vůle. Tento údaj přitom byl od počátku chybný, neboť šetřením OLAF bylo posléze prokázáno, že původ dovezeného zboží je v ČLR.
31. Žalovaný dále doplnil, že žalobkyně nijak neprokázala své tvrzení o tom, že tuzemské celní orgány s OLAF nespolupracovaly a že neidentifikovaly zásilky konkrétních vývozců. Naopak tuzemské celní orgány s OLAF spolupracovaly, o čemž svědčí skutečnost, že tyto zásilky byly ze strany OLAF prověřeny a jsou součástí příslušných zpráv OLAF z jednotlivých misí. Pokud by tuzemské celní orgány identifikaci kontejnerových zásilek neposkytly, nemohl by být prokázán čínský původ těchto zásilek a jejich identifikace by nebyla součástí zpráv OLAF.
32. Žalovaný dále konstatoval, že během mise OLAF na Tchaj-wanu v roce 2016 byly prověřovány především zásilky, které měly být vyvezeny z Tchaj-wanu na Singapur, avšak ve skutečnosti byly dopraveny do EU. Původně přitom tyto zásilky nebyly párovány a porovnávány se zásilkami dovezenými do EU právě proto, že se předpokládal jejich vývoz na Singapur. Uvedl, že požadavek na prověření těchto zásilek způsobem, jakým OLAF postupoval při první misi, by k ničemu nevedl. Dokud OLAF nedisponoval údaji o překládkách a neprověřil je prosincovou misí v roce 2016, nemohlo ani případné dožádání CÚ KHK v rámci první kontroly po propuštění zboží na věci nic změnit. Žalovaný doplnil, že ačkoliv OLAF vyzval členské státy k identifikaci zásilek od konkrétních vývozců, neznamená to automaticky, že by bylo již v případě první kontroly po propuštění zboží možné prokázat, že veškeré dovezené zboží, které bylo předmětem první kontroly po propuštění zboží, bylo čínského původu. Právě proto, že některé zásilky byly deklarovány k vývozu z Tchaj-wanu na Singapur, podařilo se prokázat čínský původ dovezeného zboží teprve v rámci prosincové mise OLAF v roce 2016, tedy v rámci opakované kontroly.

V. Další podání účastníků řízení

33. Žalobkyně v rámci řízení před soudem do spisu založila několik podání (replika ze dne 26. 11. 2019, replika č. 2 ze dne 17. 12. 2020, replika č. 3 ze dne 21. 12. 2020 a replika č. 4 ze dne 10. 10. 2022), kterými reagovala na vyjádření žalovaného v projednávané věci (srov. níže). Obsahově pak žalobkyně v rámci reakce na vyjádření žalovaného setrvala na své dosavadní argumentaci, kterou dílčím způsobem doplňovala.
34. Ve vztahu k **prvnímu žalobnímu bodu** žalobkyně doplnila, že srovnání, které provedl žalovaný mezi Tchaj-wanem a územím Macao a Palestinou, nejsou relevantní, neboť se jedná o zcela odlišnou situaci, přičemž konkretizovala, v čem tyto odlišnosti spatřuje.
35. Žalobkyně dále rozporovala, že by chybný původ zboží odhalila až opakovaná kontrola, neboť opakovaná kontrola odhalila údajnou překládku zboží ve svobodných skladech na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Tchaj-wanu, což je ovšem dle jejího přesvědčení stále v ČLR; zboží tak bylo přeloženo do kontejnerů stále v rámci jedné země.

36. Ve vztahu k **druhému žalobnímu bodu** žalobkyně rozporovala závěr žalovaného, že se jedná o chybu pouze tehdy, pokud by měl celní orgán jasný důkaz a tímto důkazem se neřídil. V tomto ohledu zopakovala, že celní orgány mají rozsáhlá oprávnění a nástroje při sledování vstupu zboží na celní území EU a tedy skutečnost, že tohoto postupu nevyužily, vyústí v závěr o jejich pasivitě.
37. Následně shrnula, že namítanou chybu spatřuje v projednávané věci v tom, že celní orgány nepožádaly OLAF o identifikaci zásilky od společnosti Shiau Young Industry Co Ltd., přestože k tomu byly OLAF v průběhu konání první kontroly vyzvány (konkrétně pak v květnu roku 2014).
38. Žalovaný na argumentaci žalobkyně reagoval ve vyjádřeních ze dne 20. 11. 2019, 21. 1. 2020, 17. 2. 2021 a 2. 11. 2022. Žalovaný setrval na svých předešlých závěrech, přičemž tyto v návaznosti na podání žalobkyně zopakoval a dílčím způsobem doplnil.
39. K argumentaci žalobkyně týkající se vyplňování a ověřování údajů uvedených v celním prohlášení žalovaný uvedl, že celní prohlášení před jeho podáním deklarant zásadně vyplňuje a vždy vyplňoval ze své vůle. Podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu orgánu vznikala deklarantovi odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním daného zboží do příslušného režimu.
40. Co se týče Závěrečné zprávy, žalovaný uvedl, že bod 2.3.3 nepopisuje žádosti členských států o dodatečná šetření, jak tvrdí žalobkyně, ale žádosti a zjištění, která učinil OLAF ve vztahu k tchajwanským orgánům buď na žádost členských států (Estonska a Irsko) nebo z vlastního podnětu (ve vztahu ke Španělsku, Belgii, Polsku, Itálii a České republice). Bod 2.3.3.5 (žádost OLAF o doplňující šetření) se týkal i České republiky, avšak jiného subjektu, než je žalobkyně. Ze Závěrečné zprávy dle žalovaného takto vyplývá, že tuzemské celní orgány nežádaly o dodatečná šetření tak, jako celní orgány Irsko a Estonska. Za zásadní žalovaný považuje, že ze Závěrečné zprávy jednoznačně vyplývá, že OLAF pokračuje v šetření, a proto tuzemské orgány neměly důvod žádat OLAF o doplňující šetření a již vůbec to nebylo jejich povinností.

VI. Jednání

41. Při ústním jednání konaném dne 28. 11. 2022 soud rekapituloval dosavadní průběh soudního řízení, shrnul obsah soudního spisu a podrobně sumarizoval dosavadní argumentaci, kterou účastníci řízení ve svých písemných podáních uplatnili. Účastníci v rámci svých ústních přednesů setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci.
42. Jednatel žalobkyně v rámci ústního přednesu v návaznosti na popis osobního vnímání okolností týkající se doměření antidumpingového cla a důsledků postupu celních orgánů pro jeho profesní a soukromý život popisoval některé okolnosti související s činností OLAF, jehož závěry měly celní orgány nekriticky přejímat a na nichž měly vystavět svá rozhodnutí týkající antidumpingového cla. Na jedné straně poukazoval na to, že členské státy doporučení OLAF většinou nereflktují, současně na druhé straně činnost OLAF podrobil kritice a jal se v této souvislosti snášet bližší argumentaci, podpořenou kromě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jiného odkazy na závěry zprávy o činnosti dozorčího výboru OLAF. Předseda senátu v návaznosti na uvedené specifikoval meze a rozsah přezkumu v tomto řízení, upozornil žalobkyni na potřebu odlišení doměřovacího řízení a řízení ve věci žádosti o prominutí cla a na mantinely přezkumné činnosti soudu dané soudním řádem správním. Akcentoval přitom, že možná doplnění a rozvedení žalobní argumentace může žalobkyně přípustně (způsobem zakládajícím soudu povinnost tuto věcně vypořádat) provést jen ve vztahu k žalobním bodům, jež řádně a včas uplatnila ve lhůtě pro podání žaloby. V reakci na uvedené zástupce žalobkyně pronesl úvodní přednes ke smyslu a účelu ustanovení čl. 119 nového celního kodexu, v rámci něhož zpochybnil tvrzení celních orgánů o vázanosti závěry OLAF, o nezbytnosti vyjít z podkladů od tohoto orgánu, resp. nutnost vyčkání jejich závěrů, a dovozoval, že celním orgánem může být v daném kontextu i OLAF. V reakci na úvodní přednes žalovaného a navazující přednes jednatele žalobkyně, který pokračoval v námitkách zpochybňujících postup a závěry OLAF, pak soud žalobkyni poučil, že dosud jí při jednání uplatněná argumentace takový relevantní vztah k předmětu přezkumu Napadeného rozhodnutí v tomto řízení podle předběžného názoru soudu postrádá, resp. postrádá svůj předobraz v uplatněných žalobních bodech. Žalobkyni (při současném vyjádření pochopení pro její postoj) poučil a vyzval, aby se v dalším přednesu, zamýšlí-li účinně doplnit či rozvést svá žalobní tvrzení, přidržela námitek uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby. Zástupce žalobkyně v rámci navazujícího přednesu akcentoval některé z námitek vznesené již v podáních předložených soudu v dřívějším průběhu řízení. Vymezil se vůči způsobu reflexe judikatorních závěrů ze strany žalovaného. K námitkám soustředěným soudem pod prvním žalobním bodem doplnil, že podle rozhodovací praxe SDEU je třeba před sekundárním právem EU upřednostnit jako pramen práva mezinárodní obyčejové právo, znovu poukazoval na důvodovou zprávu k novému celnímu kodexu a trval na tom, že v rámci postupu dle čl. 71 celního kodexu měly celní orgány vědět a zohlednit, že Tchaj-wan je součástí Čínské lidové republiky. K druhému žalobnímu bodu upozornil na některé dříve již vznesené argumenty k souvisejícím otázkám (pasivita ve vztahu k OLAF; možnost rychlého dohledání pomocí elektronických nástrojů; rozsudek ve věci *Sommer*) a vymezoval se vůči formě i obsahu zprávy z třetí mise OLAF. Závěrem zopakoval, v čem spatřuje chyby celních orgánů naplňující první podmínku prominutí cla. Žalovaný setrval na argumentaci uplatněné v jeho písemných podáních. Soud přistoupil k provedení důkazního návrhu žalovaného listinou označenou jako Interní sdělení ve věci odpovědi na žádost o poskytnutí podkladů k soudnímu řízení ze dne 2. 1. 2020 (tuto založil žalovaný současně s vyjádřením k žalobě ve vztahu k replice ze dne 26. 11. 2019). Z této se podává, že před obdržení Závěrečné zprávy proběhla mezi žalovaným a OLAF následující korespondence: žalovaný OLAF v návaznosti na žádost zaslal tabulku se zjištěnými údaji z databází k rizikovým dovozům dle zadaných parametrů. Dne 9. 6. 2014 byla OLAF zaslána žádost o zaslání zprávy z mise, kterou do té doby česká celní správa neobdržela. Dne 30. 6. 2014 byla OLAF zaslána urgence předchozí žádosti se zdůrazněním naléhavosti možné prekluze lhůt u případů šetřených v České republice. Závěrečnou zprávu obdrželo Samostatné oddělení 073 Mezinárodní spolupráce dne 12. 12. 2014; po překladu s překladatelskou doložkou byla dne 13. 1. 2015 postoupena odboru 21 Generálního ředitelství cel. Dne 23. 3. 2015 byla OLAF odeslána Informace o následné analýze dovozů spojovacího materiálu původem na Tchaj-wanu, obsahem bylo sdělení o stále probíhajících dovozech, uvedení 6 největších vývozců a žádost o podporu OLAF se zdůrazněním neexistence smluvního vztahu k administrativní spolupráci s Tchaj-wanem. V závěru této listiny je pak konstatováno, že členské státy EU

jsou povinny předávat OLAF informace o možném porušení celních předpisů na základě čl. 17 a 18 Nařízení 515/97, přičemž si na základě těchto článků předávají členské státy informace o možném porušení celních předpisů jak z vlastního podnětu, tak i na základě žádosti OLAF, a to formou zpráv vzájemné spolupráce (tzv. MA zprávy). Na základě těchto nástrojů vzájemné spolupráce mezi OLAF a Českou republikou bylo postupováno i v dotčeném případě. Přílohou této informace je pak otisk e-mailové zprávy, ve které vedoucí referátu vzájemné spolupráce odboru 073 Mezinárodní spolupráce Generálního ředitelství cel informuje, že zásilky mj. od společnosti Shiau Young Industry Co Ltd. nebyly původně určeny pro český trh s tím, že české celní orgány byly informovány o rizikových zásilkách dne 15. 12. 2014. Doplnil, že se domnívá, že požadavek zmíněný v bodě 2.3.2 Závěrečné zprávy byl původně vznesen vůči německým celním orgánům, neboť OLAF disponoval informacemi, že zboží mělo být dodáno do SRN.

43. Doplnění dokazování důvodovou zprávou k novému celnímu kodexu, vyjádřením Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 10. 2017, čj. 116295/2017-MPO a vizitkami pracovníků DOI, které žalobkyně předkládala za účelem podpoření své argumentace o neexistenci samostatného svrchovaného tchajwanského státu, jakož i návrh žalobkyně, aby žalovaný v soudním řízení prokázal, že nedošlo k ověření celního prohlášení, jež Celní úřad Praha přijal dne 24. 9. 2012 a v návaznosti na které bylo rozhodnuto o propuštění zboží do režimu volného oběhu JSD ze dne 24. 9. 2012, soud s ohledem na závěry soudu vyslovené v části VII. tohoto rozsudku neshledal potřebným, neboť poznatky plynoucí z provedení těchto důkazních prostředků by na jeho meritorních závěrech nebyly způsobilé ničeho změnit. Soud dále při jednání po předchozím opakovaném poučení o mezích přezkumu v tomto typu řízení, zaměřeném na posouzení naplnění podmínek pro prominutí cla, zamítl návrh žalobkyně na doplnění dokazování, kterým žalobkyně v kontextu argumentace zpochybňující relevanci závěrů OLAF, z nichž vyšly celní orgány v doměřovacím řízení, usilovala o to, aby soud vyžádal u OLAF veškeré písemnosti zachycující komunikaci mezi OLAF a DOI včetně všech příloh, jež by se týkaly žalobkyně, neboť měl za to, že poznatky plynoucí z eventuálního provedení těchto důkazních prostředků by s ohledem na popsany rozsah a meze přezkumu v tomto řízení nebyly s to na závěrech k posouzení důvodnosti žalobních námitek, jak byly uplatněny, čehokoli změnit. Soud konečně nevyhověl ani důkaznímu návrhu, který žalobkyně vznesla k tvrzením zpochybňujícím oprávnění osoby pověřené jednat za žalovaného v soudním řízení⁴, neboť měl za to, že ani poznatky vyplynuvší z eventuálního provedení tohoto důkazního prostředku by nebyly pro závěr soudu o tom, zda lze úkonům pověřeného příslušníka celní správy ČR provedeným v soudním řízení přiznat relevantní účinky, rozhodné.
44. Důkaz správním spisem pak soud neprováděl, neboť tímto se dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů nedokazuje – soud z něj při svém rozhodování vychází. Soud pak neprováděl dokazování ani spisem ve věci opakované kontroly po propuštění zboží, neboť

⁴ [Žádost o informaci doručena ČR Brno 19. 9. 2008, odpověď odeslána 3. 1. 2014 pod č.j. 468/2014-530000-11 | Celní správa ČR \(celnisprava.cz\)](https://www.celnisprava.cz/cz/celni-urad-pro-jihomoravsky-kraj/Stranky/zadost-o-informaci-dorucena-cr-brno-19-9-2008-odpoved-odeslana-3-1-2014-pod-cj-4682014-530000-11.aspx) uveřejněná na <https://www.celnisprava.cz/cz/celni-urad-pro-jihomoravsky-kraj/Stranky/zadost-o-informaci-dorucena-cr-brno-19-9-2008-odpoved-odeslana-3-1-2014-pod-cj-4682014-530000-11.aspx>. Pro úplnost soud nad rámec výše uvedeného podotýká, že jak z označení předmětné písemnosti, tak z obsahu ústřížku dokumentu předaného žalobkyní soudu při jednání se podává, že podklad se týká období, jež není pro případné posouzení důvodnosti námitek rozhodné [mělo jít o (ne)ověřování osobní způsobilosti ke službě dle stavu ke dni 31. 12. 2007, tedy k období před cca 15 lety].

tento byl ke správnímu spisu již v průběhu vedení celního řízení vyústivšího ve vydání Napadeného rozhodnutí připojen.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

45. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ní kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
46. V posuzované věci brojí žalobkyně podanou žalobou proti rozhodnutí, kterým celní orgány rozhodly o zamítnutí její žádosti o prominutí doměřeného antidumpingového cla. Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je především posouzení otázky, zda se celní orgány v rámci celního řízení dopustily svým aktivním nebo pasivním jednáním pochybení, na jejichž základě by mělo dojít k aplikaci ustanovení celního kodexu o prominutí cla. Soud se tedy v tomto soudním řízení na půdorysu uplatněných žalobních námitek věnoval právě posouzení otázky, zda jsou v posuzované věci naplněny podmínky vyplývající z ustanovení práva EU a navazující judikatorní praxe SDEU a správních soudů pro to, aby mohlo být žádosti žalobkyně o prominutí cla vyhověno. Naproti tomu se, jak popsal rovněž v rámci ústního jednání, nemohl věnovat otázkám, které souvisely výhradně s posouzením zákonnosti postupu celních orgánů při samotném doměření antidumpingového cla, resp. které neměly přesah na posouzení naplnění obsahu a rozsahu neurčitého pojmu chyba/pochybení celního orgánu, tedy nebyly způsobilé ovlivnit závěry k otázce naplnění první podmínky pro vyhovění žádosti žalobkyně (srov. níže). V tomto ohledu tak například nemohl posuzovat důvodnost námitek, jimiž žalobkyně polemizovala s tím, zda a v jaké fázi obchodu případně došlo k podvodu, či jejichž prostřednictvím zpochybňovala podloženost závěru OLAF.
47. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
48. Dne 24. 9. 2012 podala žalobkyně jako deklarant v přímém zastoupení společností CZECHOSLOVAK OCEAN SHIPPING, s.r.o. celní prohlášení na propuštění zboží tchajwanského původu v celkové hodnotě 67 214,79 USD, jež je specifikováno v odůvodnění Prvostupňového i odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Celní úřad Praha 2 celní prohlášení dne 24. 9. 2012 přijal a téhož dne rozhodl o propuštění zboží do navrhovaného režimu rozhodnutím ev. č. 12CZ1703001JWKVYS0, které bylo doručeno dne 24. 9. 2012 [JSD ze dne 24. 9. 2012], a jímž bylo vyměřeno clo ve výši 50 056 Kč.
49. Po propuštění zboží do režimu volného oběhu zahájil CÚ KHK dne 7. 8. 2013 u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží se zaměřením na ověření správnosti sazebního zařazení zboží, původu zboží a jeho celní hodnoty (viz protokol o ústním jednání ze dne 7. 8. 2013, čj. 44664/2013-55000-51). Současně s kontrolou po propuštění zboží bylo zahájeno také doměřovací řízení. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2015, čj. 17786/2015-550000-51, CÚ KHK zastavil doměřovací řízení v souvislosti s prováděnou kontrolou po propuštění zboží celkem ve 13 případech ověřovaných celních prohlášení; jedním z případů bylo i JSD ze dne 24. 9. 2012. Řízení bylo zastaveno s tím, že nebylo shledáno žádné pochybení v deklarovaných údajích a doměřovací řízení se stalo bezpředmětným. Kontrola po propuštění zboží byla ukončena dne 20. 3. 2015 podpisem Zprávy o kontrole po

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

propuštění zboží čj. 17789/2015-550000-51 z téhož dne. Ze zprávy vyplývá, že nebylo na základě provedené kontrolní činnosti zjištěno žádné porušení předpisů ve vztahu k JSD ze dne 24. 9. 2012.

50. Dne 5. 6. 2017 byla CÚ KHK podle čl. 48 nového celního kodexu a § 5 celního zákona zahájena opakovaná kontrola po propuštění zboží (oznámení o zahájení kontroly po propuštění zboží ze dne 2. 6. 2017, čj. 37796-5/2017-550000-51 a protokol o ústním jednání ze dne 5. 6. 2017, čj. 37796-7/2017-550000-51), přičemž předmětem této kontroly bylo ověření správnosti a úplnosti informací uvedených mj. v JSD ze dne 24. 9. 2012. Současně bylo zahájeno doměřovací řízení podle § 21 celního zákona. CÚ KHK konstatoval, že posuzované JSD již bylo předmětem kontroly, která byla ukončena dne 20. 3. 2015, přičemž jako důvod opakování daňové kontroly uvedl nově zjištěné skutečnosti a důkazy. Za ty označil zprávu z šetření OLAF č. OF/2015/202/B1, OF/2015/1332 s přílohou tab. Excel VL+OF+2015+0202_reply_TWDOI_122016-1, která souvisí se zprávou AM 2015/011 a AM 2015/011S1 na zásilky spojovacího materiálu, u kterých byl nesprávně deklarován původ zboží z Tchaj-wanu a která byla celnímu úřadu doručena dne 12. 4. 2017. Kontrolou po propuštění zboží se zaměřením na ověření země původu bylo zjištěno, že žalobkyně uvedla nesprávné údaje v kontrolovaném celním prohlášení JSD ze dne 24. 9. 2012, když nesprávně deklarovala původ zboží z Tchaj-wanu v kolonce „Země původu (34a)“. Bylo zjištěno, že dotčené zboží je původní v Čínské lidové republice a mělo být propuštěno do volného oběhu s celní sazbou A00 ve výši 3,7% a dále s antidumpingovou celní sazbou A30 podle Antidumpingového nařízení (Nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky) ve výši 85%. Na základě výsledků opakované kontroly pak CÚ KHK dne 2. 3. 2018 vydal mj. Dodatečný platební výměr, kterým bylo dodatečně vyměřeno clo ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou na základě JSD a částkou cla nově stanovenou, celkem ve výši 1 149 896 Kč.

Právní a judikatorní východiska

51. Před samotným vypořádáním žalobních námitek žalobkyně soud předesílá, že je vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v Rozsudku NSS, jímž zrušil Původní rozsudek MSP a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
52. Městský soud v Praze ve stručnosti připomíná (v podrobnostech srov. plné znění předmětného rozhodnutí), že v Původním rozsudku MSP konstatoval, že mezi okamžikem vzniku celního dluhu a propuštění zboží do volného oběhu a okamžikem zahájení kontroly po propuštění zboží, vydání Dodatečného platebního výměru a podání žádosti o prominutí cla došlo ke změně relevantních celních předpisů. Dnem 1. 5. 2016 nabyl účinnosti nový celní kodex a další celní předpisy, které mj. ruší stávající celní předpisy v podobě starého celního kodexu a nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále „**Nařízení č. 2454/93**“). Městský soud v Praze se přitom neztotožnil se závěrem žalovaného, že v posuzované věci bylo možno ve vztahu k celnímu dluhu vzniklému v roce 2012 aplikovat hmotněprávní ustanovení nového celního kodexu upravující podmínky vrácení, resp. prominutí cla. Přestože žalovaný zdůraznil, že v řešeném případě je posuzována žádost o prominutí cla vztahující se k celnímu dluhu vzniklému již v roce 2012, tedy za účinnosti předchozí právní úpravy, posléze přistoupil

k posouzení žádosti žalobkyně optikou nové právní úpravy s tím, že jde o institut procesní povahy. S ohledem na skutečnost, že dluh vznikl v souladu s čl. 201 odst. 2 starého celního kodexu (s přihlédnutím k čl. 85 odst. 1 nového celního kodexu) již v roce, kdy bylo podáno celní prohlášení, tedy v roce 2012, však Městský soud v Praze považoval za logické, aby na tento dluh byly aplikovány podmínky prominutí cla upravené v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu.

53. Městský soud v Praze žalovanému přisvědčil potud, že institut prominutí cla je institutem umožňujícím prolomení materiální právní moci rozhodnutí o povinnosti zaplatit clo, resp. potud, že samotný institut prominutí cla lze s jistým zjednodušením označit za institut povahy procesní. Podle přesvědčení soudu však nebylo lze v žádném případě najít dostatek argumentů pro závěr, že samotné podmínky prominutí cla upravené v novém celním kodexu jsou podmínkami upravujícími procesní pravidlo, a především pak pro závěr, že na celní dluh vzniklý v roce 2012 by měly být aplikovány podmínky prominutí cla stanovené v novém celním kodexu. Za klíčové přitom soud považoval, že otázky liberace od povinnosti zaplatit clo byly paralelně řešeny v samotném doměřovacím řízení navazujícím na opakovanou kontrolu po propuštění zboží, především pak v řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, kde bylo ve vztahu k předmětnému celnímu dluhu na půdorysu námitek žalobkyně posuzováno naplnění podmínek osvobození od cla uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu. Popsal přitom konkrétní důvody, pro které měl za to, že aplikace nesprávné právní úpravy musí na daném skutkovém půdorysu vyústit ve zrušení Napadeného rozhodnutí. Poukázal, že dosud probíhá soudní přezkum ve věci doměření cla⁵, v jehož rámci byly ve vztahu k předmětnému celnímu dluhu dle nesporných tvrzení účastníků podrobně posuzovány otázky týkající se aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, tedy podmínek, za nichž by zůstala žalobkyně jako osoba povinná zaplatit clo osvobozena od dodatečného výběru dovozního cla následkem chyby celních orgánů. Napadené rozhodnutí zdejší soud zrušil, přičemž zavázal žalovaného, aby především zdůvodnil, proč na stejném skutkovém a hmotněprávním základě žádost žalobkyně o prominutí cla vůbec věcně posuzuje a meritorně o ní rozhoduje.
54. Nejvyšší správní soud Rozsudkem NSS Původní rozsudek MSP zrušil a zavázal Městský soud v Praze, aby podanou žalobu věcně posoudil z hlediska námitek stran existence chyby na straně celních orgánů, a to dle rozhodné právní úpravy. Uvedl, že skutečnost, že celní orgány na věc aplikovaly nesprávnou právní úpravu, neměla vést bez dalšího ke zrušení Napadeného rozhodnutí. Konstatoval přitom, že *„(...) hmotněprávní úprava podmínek liberace z důvodu chyby na straně celních orgánů je fakticky totožná ve starém [čl. 220 odst. 2 písm. b)] i v novém celním kodexu (čl. 119). Jak je patrné z citací výše, znění obou ustanovení celních kodexů jsou velmi podobná. Oba právní předpisy stanovují stejné hmotněprávní podmínky liberace od celní povinnosti (liší se jen procedura jejich uplatňování), jimiž jsou chyba na straně příslušných celních orgánů, kterou nemohl dlužník/povinná osoba přiměřeným způsobem zjistit, a dobrá víra dlužníka/povinné osoby, zahrnující rovněž dodržení všech platných předpisů týkajících se celního prohlášení, jak výslovně zdůrazňoval starý celní kodex. Z pohledu Nejvyššího správního soudu tedy před městským soudem nevystala potřeba žádného „rozsáhlejšího doplňování řízení“, která by ospravedlňovala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele výhradně z důvodu užití nesprávné právní úpravy. Aplikace starého i*

⁵ Viz řízení vedené Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Af 13/2019; ke dni vyhlášení tohoto rozsudku nebylo řízení pravomocně skončeno.

nového celního kodexu na rozhodnou otázku by v daném případě vedla ke stejným výsledkům, a městský soud proto měl námitky žalobkyně stran tvrzeného naplnění podmínek pro prominutí cla posoudit věcně (zvýraznění provedeno soudem). Obiter dictum pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „(...) v případech rozhodování ve věci doměření cla a ve věci prominutí cla se nejedná o totožnou věc, nýbrž o samostatné typy správních řízení předvídané právní úpravou. V řízení o doměření cla se řeší právní otázka existence pohledávky na cle a zákonnost jejího uložení k úhradě; předmětem řízení o prominutí cla je řešení otázky, zda jsou splněny podmínky pro prominutí (zpravidla pravomocně uložené) povinnosti clo uhradit. Na samostatnosti obou typů správního řízení nemění nic ani jejich skutková provázanost, ani skutečnost, že s ohledem na intertemporální specifika souzeného případu je v obou těchto řízeních celními orgány řešena stejná předběžná otázka existence chyby na straně celních orgánů. Jak v této souvislosti správně poukázal stěžovatel, ačkoli takové situace za účinnosti nového celního kodexu již nastávat nebudou (neboť liberace v doměřovací fázi již z tohoto důvodu nebude možná), v minulosti za účinnosti starého celního kodexu takové situace nastat mohly a bezpochyby nastávaly. Za zásadní lze v souzené věci považovat také dopady čl. 121 odst. 2 nového celního kodexu, z něhož plyne povinnost stěžovatele (resp. celního úřadu) přezkoumat v řízení o prominutí či vrácení cla důvodnost žádosti žalobkyně nejen z pohledu možné chyby na straně celních orgánů, ale rovněž ve vztahu k ostatním zákonem předvídaným, byť v souzené věci žalobkyní nenamítaným, důvodům“.

55. S ohledem na závazný právní názor kasačního soudu tak Městský soud v Praze přistoupil k věcnému přezkumu žalobních námitek žalobkyně, přičemž z hlediska posouzení jejich důvodnosti aplikoval rozhodnou hmotněprávní úpravu obsaženou ve starém celním kodexu, za zohlednění specifík nové právní úpravy, která celním orgánům ukládá zabývat se nenamítanými zákonnými důvody pro prominutí cla z úřední povinnosti. Přitom reflektoval závěr Nejvyššího správního soudu, že hmotněprávní úprava podmínek liberace z důvodu chyby na straně celních orgánů je fakticky totožná ve starém i v novém celním kodexu, neboť oba právní předpisy stanovují stejné hmotněprávní podmínky liberace od celní povinnosti a liší se toliko v proceduře jejich uplatňování. Pro posouzení žádosti žalobkyně je tedy v kontextu závazného právního názoru kasačního soudu rozhodné, zda je naplněna podmínka chyby na straně příslušných celních orgánů, kterou nemohl dlužník/povinná osoba přiměřeným způsobem zjistit, a současně také podmínka dobré víry dlužníka/povinné osoby, zahrnující nicméně, jak Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS výslovně zdůraznil, rovněž podmínku akcentovanou explicitně toliko starým celním kodexem, tj. podmínku dodržení všech platných předpisů týkajících se celního prohlášení (viz dále).
56. Podle čl. 220 odst. 1 starého celního kodexu „[n]ebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zaúčtování). Tuto lhůtu lze prodloužit v souladu s článkem 219“.
57. Z článku 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu se podává, že „[s] výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato

osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení“.

58. Podle čl. 116 odst. 1 nového celního kodexu „[j]sou-li splněny podmínky stanovené v tomto oddíle částky dovozního nebo vývozního cla se vracejí nebo promíjejí z kteréhokoliv z těchto důvodů:

- a) přeplatky na částkách dovozního nebo vývozního cla;
- b) vadné zboží nebo zboží neodpovídajícímu smluvním podmínkám;
- c) chyba ze strany příslušných orgánů;
- d) v zájmu spravedlnosti.

Částka dovozního nebo vývozního cla se vrátí v případě, kdy byla zaplacená a platnost odpovídajícího celního prohlášení je v souladu s článkem 174 zrušena“.

59. Z ustanovení čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu se podává, že „[v] případech jiných než těch, které jsou uvedeny v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člancích 117, 118 a 120, se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promíne, pokud byla v důsledku chyby příslušných orgánů původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu nižší, než je splatná částka, jsou-li splněny tyto podmínky:

- a) dlužník tuto chybu nemohl přiměřeným způsobem zjistit; a
- b) dlužník jednal v dobré víře.“

60. Podle čl. 120 odst. 1 nového celního kodexu „[v] případech jiných než uvedených v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člancích 117, 118 a 119 se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promíne v zájmu spravedlnosti, vznikl-li celní dluh za zvláštních okolností, jež nelze přičítat klamavému jednání nebo hrubé nedbalosti dlužníka“. Z odstavce druhého předmětného článku se podává, že „[m]á se za to, že zvláštní okolnosti ve smyslu odstavce 1 existují, pokud je z okolností případu zřejmé, že se dlužník ve srovnání s jinými subjekty vykonávajícími stejnou podnikatelskou činnost nachází v mimořádné situaci a že by v případě neexistence těchto okolností neutrpěl újmu způsobenou výběrem částky dovozního nebo vývozního cla“.

61. Z článku 121 odst. 1 písm. a) nového celního kodexu se podává, že „[ž]ádosti o vrácení nebo prominutí cla podle článku 116 se předkládají celním orgánům v případech přeplatek na částkách dovozního nebo vývozního cla, chyby ze strany příslušných orgánů nebo jednání v zájmu spravedlnosti ve lhůtě tří let ode dne, kdy byl celní dluh oznámen“.

62. Podmínkami, za jejichž splnění lze prominout (resp. dodatečně nezaúčtovat) clo v souladu s čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, se opakovaně zabývaly jak SDEU, tak Nejvyšší správní soud, přičemž dospěly k závěru, že pro aplikaci daného ustanovení je třeba splnění tří kumulativních podmínek: 1) clo nebylo vybráno následkem chyby způsobené aktivním jednáním samotných příslušných orgánů; 2) tato chyba nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna; a 3) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení [srov. rozsudek SDEU dne 18. 10. 2007 ve věci C -173/06, *Agrover Srl* (dále jen „*Agrover*“), nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2016, čj. 2 Afs 124/2016 - 29, ze dne 27. 2. 2018, čj. 4 Afs 127/2017 - 59, či ze dne 16. 6. 2017, čj. 10 Afs 186/2017 - 64]. Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno; pojem chyby pak „nelze omezit na pouhé chyby v počtech nebo v psaní, ale zahrnuje jakýkoliv typ vad přijatých rozhodnutí, jako je tomu především v případě nesprávného výkladu nebo nesprávného použití

příslušných právních předpisů“ [srov. rozsudek SDEU ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89, *Mecanarte* (dále jen „*Mecanarte*“)].

63. Co se týče splnění první podmínky, tj. za jakých okolností může dojít k chybě ze strany celního orgánu, k této se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. V rozsudku ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 3/2014 - 40, dospěl k závěru, že „[p]rávo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají jen chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných celních orgánů. V případě pouhé akceptace celního prohlášení k takovémuto aktivnímu jednání nedochází.“ Dále v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, čj. 9 Afs 128/2015 - 60, konstatoval: „Celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu důkladně přezkoumávat, zda všechny údaje, které dovozce tvrdí ve svém celním prohlášení a v připojených listinách, odpovídají skutečnosti, a nemohou být proto činěny odpovědnými za to, že tomu tak někdy není. K přezkoumání tohoto postupu slouží právě následná kontrola (...)“.
64. Ve výše již poukazovaném rozsudku ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 3/2014 - 40 Nejvyšší správní soud připomněl, že pokud jde o první podmínku, je důležité zohlednit, že „(...) cílem článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání či nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je ovšem hodné ochrany jen tehdy, pokud základ, na němž spočívá toto očekávání, způsobily celní orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tedy pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz rozsudek *Mecanarte*)“. V této souvislosti rovněž poukázal na stanovisko generální advokátky Soudního dvora Verici Trstenjak ze dne 7. 6. 2007 ve věci *Agrover*, která poznamenala, že v případě akceptace celního prohlášení nedochází k aktivnímu jednání - celní orgány se v těchto situacích pouze jednání zdržují.
65. V rozsudku ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008 - 113 pak Nejvyšší správní soud doplnil, že podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu zaúčtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (srov. rozsudek SDEU ze dne 22. 10. 1987, *Foto-Frost*, 341/85). Dále pak konstatoval, že za chybu celního orgánu [je] možno považovat i jeho eventuální pasivitu, avšak tuto výjimku nutno interpretovat restriktivně (srov. rozsudky *Agrover* a *Mecanarte*).
66. K závěru o pochybení celního orgánu založeného jeho pasivitou dospěl SDEU v rozsudku ze dne 1. 4. 1993, C-250/91, *Hewlett Packard France* (dále jen „*Hewlett Packard*“). V uvedeném případě se jednalo o situaci, kdy během dlouhého časového období docházelo k velkému množství dovozů stejného zboží, přičemž celní orgány byly nečinné, jakkoliv celní prohlášení předložená povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení. O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (rozsudek *Mecanarte*, bod 24).
67. V rozsudku čj. 1 Afs 27/2008 se pak Nejvyšší správní soud zabýval i okolnostmi, za kterých dojde k naplnění dalších dvou podmínek, přičemž uvedl, že „[p]okud jde o druhou z výše uvedených podmínek (podle níž chyba, které se dopustily celní orgány, nemohla být osobou

povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna), musí být zjistitelný charakter chyby, které se dopustily příslušné celní orgány, posuzován s přihlédnutím k povaze chyby, profesní zkušenosti dotčených subjektů a řádné péči, kterou posledně uvedené prokázaly. Povaha chyby závisí na komplexnosti, nebo naopak dostatečně jednoduchém charakteru dotčené právní úpravy, a časovém období, během něhož orgány ve své chybě setrvaly (bod 32 shora citovaného rozsudku Agrover, srov. též rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 3. 2005, Biegi Nahrungsmittel a Commonfood, C 499/03 P, Sb. rozh. s. I 1751, body 47 a 48). Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 11. 11. 1999 ve věci Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, s. I-7877, bod 57) je třeba přezkoumat, zda činnost dotčeného subjektu spočívá v podstatné míře v dovozu a vývozu a zda má dotčený subjekt předchozí zkušenost s výkonem těchto činností“. Co se týče třetí podmínky, podle níž osoba musí dodržet všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení, Nejvyšší správní soud na podkladě rozhodovací praxe SDEU dovodil, že „(...) deklarant je povinen poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené předpisy Společenství a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na sazební zacházení požadované pro dotčené zboží (věc Agrover, bod 33). Tato povinnost přitom nesmí jít nad rámec takových informací, o kterých lze rozumně předpokládat, že je deklarant může mít k dispozici; rozhodující je, aby takové informace, jakkoliv budou podle okolností třeba i nesprávné, byly deklarantem poskytnuty v dobré víře (viz Mecanarte, bod 29, a Hewlett Packard France, bod 29)“.

68. Na základě výše uvedeného tak zdejší soud shrnuje, že z ustálené rozhodovací praxe vztahující se k čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu se podává, že k prominutí (resp. dodatečnému nezaúčtování) doměřeného cla lze dospět pouze za kumulativního naplnění tří podmínek, přičemž (i.) první z nich je, že clo bylo původně nesprávně vyměřeno v důsledku chyby, již se dopustily celní orgány. Taková chyba přitom v zásadě spočívá v aktivním jednání celního orgánu (např. chyby ve výkladu nebo použití příslušných právních předpisů v podobě přijetí celního prohlášení bez předložení dokladu; zveřejnění sazebníku pro vnitrostátní použití, ačkoliv to právní předpisy nepovolovaly). Důvod pro nezaúčtování, resp. prominutí cla, přitom může výjimečně spočívat i v pasivitě celního orgánu (srov. rozsudek ve věci *Hewlett Packard*). Druhou podmínkou pak je, že (ii.) osoba povinná jednat v dobré víře nemohla tuto chybu přiměřeným způsobem zjistit, a třetím hlediskem, na jehož relevanci ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu ničeho nezměnilo ani přijetí nového celního kodexu, pak je, že (iii.) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.
69. Co se týče splnění posléze uvedených podmínek, tj. že chyba celních orgánů nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna a tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení, platí, že věcné posouzení námitek týkajících se jejich (ne)naplnění bude třeba v případech, kdy je naplněna podmínka první. Jinak řečeno vzhledem k tomu, že je k nezaúčtování, resp. prominutí cla možné přistoupit toliko v případě kumulativního naplnění všech tří podmínek uvedených výše pod body (i.), (ii.) a (iii.), platí, že není-li naplněna podmínka chyby celních orgánů, není třeba se dále zabývat tím, zda jsou eventuálně naplněny zbývající podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2014, čj. 1 Afs 95/2013 - 43).
70. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně namítala, že se celní orgány dopustily chyby z důvodu aktivního jednání v roce 2012 při propuštění zboží do volného oběhu, neboť nesprávně vyhodnotily právní postavení Tchaj-wanu, když si byly vědomy, že Tchaj-wan

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

je součástí Čínské lidové republiky, a měly tak primárně vyměřit clo za zohlednění Antidumpingového nařízení.

71. Žalobkyně vycházela z teze, že považuje-li EU Tchaj-wan za součást ČLR, je zboží dovezené z Tchaj-wanu považováno za zboží dovezené z ČLR. V rámci svých úvah vycházela ze znění čl. 60 nového celního kodexu, jakož i ze znění čl. 23 starého celního kodexu. Za distinktivní v tomto ohledu považovala, že čl. 23 starého celního kodexu vztahuje původ zboží k určité zemi, tj. v jejím chápání k určitému státu. Žalovaný tak dle jejího názoru pochybil, pokud nezohlednil, že čl. 23 starého celního kodexu vztahuje původ zboží na zemi, nikoliv na celní území. Žalobkyně přitom doplnila, že čl. 1 Antidumpingového nařízení ukládá antidumpingové clo na některé spojovací prostředky pocházející z ČLR, přičemž v tomto není rozlišeno právní postavení Tchaj-wanu.
72. Namítala, že celní orgány nezohlednily mezinárodněprávní postavení Tchaj-wanu z hlediska mezinárodního práva veřejného. S odkazem na odbornou literaturu žalobkyně poukázala, že státy EU uznávají koncepci „jedné Číny“ a z diplomatického hlediska považují Tchaj-wan za součást ČLR. Doplnila, že v návaznosti na rezoluci Valného shromáždění OSN ze dne 25. 10. 1971 č. 2758/1973 státy EU (tj. i Česká republika) uznávají pouze Čínskou lidovou republiku a odmítají uznání tzv. Čínské republiky, tj. Tchaj-wanu.
73. Žalobkyně dále namítala, že celní orgány při klasifikaci země původu chybně vycházely z Nařízení č. 1833/2006, neboť toto neurčuje mezinárodněprávní postavení země. Nadto dotčené nařízení považuje Tchaj-wan za samostatné celní území, nikoliv za zemi ve smyslu čl. 23 starého celního kodexu.
74. Žalovaný k obsahově shodné námitce žalobkyně v Napadeném rozhodnutí uvedl, že výklad, který žalobkyně provedla ve vztahu k právnímu postavení Tchaj-wanu a aplikaci celních předpisů na projednávaný případ, je zcela v rozporu s dosavadní praxí členských států a orgánů EU včetně Komise a soudních orgánů. Předdeslal, že Čínskou republiku na Tchaj-wanu většina států světa jako nezávislou republiku oficiálně neuznává, protože diplomatické styky s ní netoleruje ČLR, která ostrov považuje za svou provincii, kterou sice nárokuje, ale fakticky neovládá a území nikdy nezískala. Uvedl, že Tchaj-wan má v dnešní době postavení nezávislého demokratického státu se samostatnou proexportní ekonomikou, má vlastní vládu, ekonomiku, bankovní a daňový systém, celní správu, obchodní politiku apod. Žalovaný konstatoval, že vlastní ekonomika a obchodní politika je jedním z hlavních důvodů odlišného přístupu EU k ČLR a Tchaj-wanu, neboť výrobky na v podstatě demokratickém Tchaj-wanu vznikají a jsou vyváženy za zcela jiných podmínek než v autoritativním ČLR s vlastní obchodní politikou. Tyto skutečnosti potvrdily výsledky antidumpingových šetření předcházejících vydání antidumpingového nařízení. Žalovaný zdůraznil, že právě proto antidumpingové clo dopadá na spojovací materiál s původem v ČLR a nikoliv na spojovací materiál s původem na Tchaj-wanu. Veškeré celní předpisy platné a účinné v době přijetí daného celního prohlášení důkladně rozlišovaly dvě země, tedy ČLR a Tchaj-wan, a to bez ohledu na geopolitické uspořádání, nároky ČLR a vzájemné vztahy těchto zemí.
75. Žalovaný rovněž uvedl, že čl. 23 starého celního kodexu, resp. pojem „země“ v tomto článku obsažený, nelze vyložit v tom smyslu, že by se vždy a za každých okolností muselo jednat o svrchovaný státní celek ve smyslu mezinárodního práva plošně uznávaný všemi ostatními svrchovanými státy. Doplnil, že starý celní kodex a jiné celní předpisy pracují

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

velmi často s termínem celní území a v tomto smyslu je třeba čl. 23 starého celního kodexu vyložit, a to bez ohledu na novou právní úpravu, která již pracuje s termíny „zem“ a „území“. Žalovaný zdůraznil, že celní předpisy účinné v době přijetí JSD ze dne 24. 9. 2012 byly nastaveny tak, že jednoznačně odlišovaly celní území (zemi) ostrovního Tchaj-wanu od celního území (země) pevninské Číny. O těchto závěrech svědčí právní předpisy, které upravovaly způsob vyplnění celních prohlášení (Nařízení č. 2454/93, kterým se provádí starý celní kodex, ve znění pozdějších předpisů resp. jeho přílohy), antidumpingové nařízení, či právní předpisy o statistice obchodu Společenství, apod. Dalším příkladem je dle žalovaného samotný název prováděcího nařízení Rady (EU) č. 311/2013 ze dne 3. 4. 2013, *„kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením (EU) č. 467/2010 z dovozu křemíku pocházejícího z Čínské lidové republiky na dovoz křemíku zasílaného z Tchaj-wanu bez ohledu na to, zda je deklarován jako pocházející z Tchaj-wanu, či nikoli“*.

76. Žalovaný dále doplnil, že způsob vyplňování údajů do celního prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu byl v době dovozu stanoven prováděcím předpisem, resp. jeho přílohou 37. Původ zboží se uvádí do kolonky 34a s tím, že se uvede odpovídající kód Společenství. Kód Společenství byl pro rok 2012 stanoven Nařízením č. 1833/2006, přičemž z jeho přílohy se podává, že v něm byla samostatně uvedena ČLR – kód CN a samostatně Tchaj-wan – kód TW.
77. Výchozím argumentačním bodem žalobkyně, na který její další související subnámitky, uplatněné ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu v podané žalobě a dalších podáních žalobkyně, zcela zjevně navazují, je teze, že při vyměrování výše cla celní orgány pochybily, když pro účely vyměření celní povinnosti vyhodnotily právní postavení Tchaj-wanu jakožto samostatné země, neboť s ohledem na mezinárodněprávní postavení Tchaj-wanu z pohledu České republiky i Evropské unie se jedná o součást Čínské lidové republiky, tj. se fakticky jedná o jeden stát. Z tohoto důvodu se žalobkyně domnívá, že kód země měl správce cla vyhodnotit jako chybný, neboť v souladu s právními předpisy měl být uveden kód Číny, tj. CN. Celní orgány tak měly k vyměření antidumpingového cla přistoupit již při propuštění zboží do volného oběhu. Městský soud v Praze přitom předesílá, že zdůvodnění žalobkyně v tomto ohledu považuje za chybné a zcela se ztotožňuje s ucelenou a logickou argumentací, kterou k těmto otázkám v průběhu celého řízení důsledně uplatňoval žalovaný.
78. Z článku 23 odst. 1 starého celního kodexu se podává, že *„[z]a zboží pocházející z určité země se považuje zboží, které bylo zcela získáno nebo vyrobeno v této zemi“*. Jak nicméně správně poukázal žalovaný, nelze na použití pojmu „země“ v dotčeném ustanovení nahlížet izolovaně od dalších celních předpisů.
79. Postup k vyplnění celního prohlášení byl v rozhodné době stanoven Nařízením č. 2454/93. Příloha 37 dotčeného nařízení pak obsahuje vysvětlivky k jednotlivým požadovaným údajům na jednotném správním dokladu, resp. celním prohlášení. Co se týče kódu země původu (tj. kolonky 34a), stanoví, že hospodářské subjekty vyplňující kolonku 34a by měly použít odpovídající kód Společenství z přílohy 38 pro uvedení země původu podle definice v hlavě II starého celního kodexu, tj. podle čl. 20 – 36 starého celního kodexu. Je zde tedy zjevná vazba mj. na samotný článek 23 starého celního kodexu, na který žalobkyně odkazuje.

80. Příloha 38 Nařízení č. 2454/93 pak stanoví, že kódem země jsou alfabetycké kódy Společenství pro země a území, které jsou odvozeny od platných kódů ISO alfa 2 (a2), pokud jsou v souladu s požadavky nařízení Rady (ES) č. 1172/95 ze dne 22. května 1995 o statistice obchodu se zbožím Společenství a jeho členských států s třetími zeměmi. Komise pravidelně zveřejňuje nařízení, která seznam kódů zemí aktualizují. V době podání celního prohlášení, resp. rozhodnutí JSD ze dne 24. 9. 2012, byly kódy zemí stanoveny Nařízením č. 1833/2006, přičemž příloha 1 tohoto nařízení stanovila různé kódy pro území Tchaj-wanu (samostatné celní území Kinmen, Matsu, Penghu a Tchaj-wan) a Čínu, a to kódy TW, resp. CN. Z uvedeného je tak zřejmé, že právní předpisy Evropské unie již v rozhodné době v případě údaje označujícího zemi původu pro účely celního prohlášení, resp. jednotného správního dokladu, důsledně rozlišovaly mezi čínským a tchajwanským zbožím.
81. Nadto pak rovněž z obsahu samotného Antidumpingového nařízení vyplývá, že zákonodárce Tchaj-wan v kontextu označení „země původu“ odlišoval od Čínské lidové republiky. V odst. 3. 1 Antidumpingového nařízení (body 86 – 89) zákonodárce uvedl, že pro účely stanovení běžné hodnoty pro vyvážející výrobce, jimž nebylo tržní zacházení přiznáno, byla jako vhodná srovnatelná země použita Indie. Poukázal však, že několik dovozců ve Společenství a vyvážejících výrobců v ČLR vzneslo námitku a uvedlo, že vhodnější srovnatelnou zemí pro dané účely je Tchaj-wan. Komise přitom uvedla, že o spolupráci výrobců spojovacích prostředků z Tchaj-wanu usilovala, nicméně žádný z tchajwanských výrobců se spoluprací nesouhlasil. V tomto kontextu tak Komise v samotném Antidumpingovém nařízení skutečnost, že Tchaj-wan mohl figurovat v postavení srovnatelné „země“, aprobovala. V bodě 37 Antidumpingového nařízení pak Komise konstatovala, že uskutečnila inspekce na místě v prostorách specifikovaných společností, přičemž tyto kategorizovala následujícím způsobem: (a) výrobci ve Společenství; (b) vyvážející výrobci v ČLR a společnosti, které jsou s nimi ve spojení; (c) společnosti ve spojení ve Společenství; (d) společnost ve spojení na Tchaj-wanu; a (e) dovozci ve Společenství, kteří nejsou ve spojení. I z tohoto rozdělení je tak zřejmé, že Komise při určování země původu zboží rozlišovala mezi Čínskou lidovou republikou a Tchaj-wanem.
82. Pominout přitom nelze ani skutečnost, že samotným důvodem doměření antidumpingového cla žalobkyni byla skutečnost, že žalobkyně v celním prohlášení jako zemi původu uvedla Tchaj-wan, ačkoli měla uvést ČLR. To, že zboží fakticky nepocházelo z Tchaj-wanu, ale z Čínské lidové republiky a na Tchaj-wanu pak pouze došlo k jeho překládce, bylo osvědčeno teprve misí OLAF na Tchaj-wanu. Jak přitom sama žalobkyně poukázala, OLAF byl zřízen rozhodnutím Komise ze dne 28. 4. 1999, o zřízení Evropského úřadu pro boj proti podvodům, přičemž v čl. 2 předmětného rozhodnutí je stanoveno, že OLAF vykonává pravomoci Komise. Lze přitom dospět k závěru, že pokud by EU považovala pro účely uplatnění celního režimu Tchaj-wan za součást Čínské lidové republiky, nebyly by prostřednictvím OLAF organizovány mise na Tchaj-wan za účelem ověření původu zboží, ale jakmile by bylo zjištěno, že zboží má původ na Tchaj-wanu, bylo by automaticky doměřeno antidumpingové clo v souladu s Antidumpingovým nařízením.
83. Městský soud v Praze je toho názoru, že žalobkyně výklad článku 23 starého celního kodexu pojímá zcela formalistickým a účelovým způsobem. Zdejší soud nepovažuje v kontextu projednávaného případu za nutné vést s žalobkyní polemiku ohledně právního

postavení Tchaj-wanu z hlediska mezinárodního práva, a to ani z pohledu žalobkyní při jednání namítané přednosti mezinárodního obyčejového práva před sekundárním právem EU. Žalobkyni lze ostatně přisvědčit potud, že Evropská unie, resp. Česká republika mezinárodně právní postavení Tchaj-wanu jako suverénního státu neuznávají, respektují svrchovanost vlády ČLR na celém čínském území a diplomatické styky s Tchaj-wanem neudrží. Tuto skutečnost nicméně nespороval ani žalovaný. Odlišně však Evropská unie vnímá hospodářskou a obchodní svébytnost Tchaj-wanu, o čemž svědčí to, že Evropská unie podpořila vstup Tchaj-wanu do Světové obchodní organizace, jakož i skutečnost, že na Tchaj-wanu funguje (a v rozhodné době tvrzené žalobkyní fungovala) jak Evropská obchodní komora Taipei, tak Evropský hospodářský a obchodní úřad.

84. Na uvedeném přitom nemůže ničeho změnit ani odlišné znění nového celního kodexu, který nyní pro účely určení původu zboží používá oba pojmy, tj. jak „země“, tak „území“. Byť nový celní kodex pojem „území“ používá v tomto kontextu nově, není žádného rozumného důvodu usuzovat, že záměrem Evropského parlamentu a Rady v tomto ohledu bylo vymezit se obsahově proti úpravě starého celního kodexu. Žalobkyně přitom žádné bližší vysvětlení této teorie nepředkládá. Pokud v tomto ohledu v obecné rovině navrhovala provedení důvodové zprávy k novému celnímu kodexu, soud konstatuje, že žalobkyně jednak nespecifikovala, jaký dokument má přesně na mysli, jednak soud provedení tohoto důkazního prostředku nepovažoval pro učinění závěrů k prvnímu žalobnímu bodu za potřebné. Dle názoru zdejšího soudu přitom pojmová změna v novém celním kodexu spíše formálně doplňuje materiální pojetí výkladu pojmu „země“ obsaženého v čl. 23 starého celního kodexu, soud proto uzavírá, že pro posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu se od sebe čl. 23 starého celního kodexu a čl. 60 nového celního kodexu neliší způsobem, jenž by svědčil pro závěr o opodstatněnosti argumentace žalobkyně.
85. Žalobkyně se tedy mýlí, dovozuje-li, že se celní orgány v případě propuštění zboží do volného oběhu dopustily chyby, pokud žalobkyni rovnou nevyměřily antidumpingové clo, neboť si měly být vědomy toho, že Tchaj-wan je součástí Čínské lidové republiky. Jak již soud uvedl, pro účely vyměření cla právní úprava EU (tj. starý celní kodex ve spojení s dalšími shora uvedenými právními předpisy) rozlišovala v případě údaje „země původu“ v kontextu čl. 23 starého celního kodexu mezi územím Tchaj-wanu a Čínské lidové republiky. Celní orgány tudíž nebyly povinny žalobkyni automaticky vyměřit i antidumpingové clo na základě Antidumpingového nařízení, pokud jako zemi původu zboží v celním prohlášení uvedla Tchaj-wan. Námitku žalobkyně, že celní orgány pochybily, když nesprávně použily čl. 23 celního kodexu, tedy že provedly nesprávný výklad, resp. nesprávné použití příslušných právních předpisů, čímž došlo k naplnění podmínky aktivního jednání, proto Městský soud v Praze shledal nedůvodnou.
86. Jako neopodstatněnou je tak třeba rovněž označit námitku žalobkyně, kterou tvrdí, že celní orgány se dopustily aktivního pochybení, neboť měly vědět, že Tchaj-wan je z mezinárodněprávního postavení součástí ČLR. Jak bylo vyloženo výše, pro účely celního řízení, resp. stanovení země původu, má Tchaj-wan autonomní postavení.
87. S ohledem na výše uvedené závěry Městský soud v Praze nepovažoval za potřebné provádět dokazování důkazními prostředky, které žalobkyně k prvnímu žalobnímu bodu, resp. prokázání, že Tchaj-wan není možné pro účely vyměření celní povinnosti považovat za zemi původu dle čl. 23 starého celního kodexu, ve svých podáních navrhovala (srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odst. 43 tohoto rozsudku), neboť by pro účely posouzení argumentace žalobkyně byly zcela nadbytečné a na závěrech zdejšího soudu by nebyly způsobilé ničeho změnit.

88. Nepřípadnou pak soud shledal i argumentaci žalobkyně co do povinnosti ověření údajů v JSD ze dne 24. 9. 2012 celními orgány. Žalobkyně v tomto ohledu předně požadovala, aby žalovaný v celním řízení prokázal, že správce cla neověřoval údaje uvedené v JSD ze dne 24. 9. 2012. Následně poukázala, že pokud by tomu tak bylo, přehlížel by, že správce cla měl povinnost ověřit, zda celní prohlášení obsahuje veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celních režim, tj. uplatnění obchodněpolitických opatření (antidumpingového cla). Žalobkyně v tomto ohledu *de facto* tvrdí, že v případě, že by celní orgány údaje, resp. zemi původu v JSD ze dne 24. 9. 2012 ověřovaly, aprobovaly by tak jejich správnost, přičemž pokud by tak neučinily, zanedbaly by jimi stanovenou povinnost. I v této rovině nicméně žalobkyně především vychází z mylného předpokladu, že údaj o zemi původu (tj. Tchaj-wanu) měly celní orgány vyhodnotit jako nesprávný. Touto argumentací tak žalobkyně fakticky opětovně namítá, že správce cla měl s ohledem na mezinárodněprávní postavení Tchaj-wanu posoudit, zda je kód TW v kolonce 34a správný, resp. mělo mu být zřejmé, že se jedná s ohledem na územní celistvost ČLR a politiku jedné Číny, jakož i znění čl. 23 starého celního kodexu, o údaj nesprávný.
89. S ohledem na výše uvedené závěry se tak Městský soud v Praze v této souvislosti omezuje na poznámku, že ani tomuto okruhu argumentace nemohl přisvědčit, neboť samotné udání Tchaj-wanu jakožto země původu není v rozporu s právními předpisy Evropské unie a nezakládá žádnou povinnost tento údaj korigovat, jakož ani nemůže vyústit v závěr o pochybení celního orgánu.
90. Žalobkyně se vymezila proti vyjádření žalovaného, že celní prohlášení neověřoval. Uvedla, že toto hledisko není významné, neboť právní skutečnosti celní orgány neověřují (hledisko „ověření“ se zde neuplatní, neboť celní orgány mají znát právo). Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobkyně v této rovině zaměňuje hledisko právní a skutkové. Žalobkyně uvedla, že proclívané zboží je tchajwanského původu, tuto skutečnost nadto doložila osvědčením původu. Celní orgány pak celní prohlášení přijaly, přičemž postupovaly správně, neboť Tchaj-wan bylo lze v souladu s právními předpisy EU považovat pro účely celního řízení za zemi původu. Posléze pak celní orgány shledaly údaj o zemi původu nesprávným nikoli proto, že by z právního hlediska měly Tchaj-wan od počátku považovat za součást Čínské lidové republiky a tomu uzpůsobit výši cla, ale proto, že bylo fakticky zjištěno, že zboží bylo čínského původu a na Tchaj-wanu došlo toliko k jeho překládce za účelem uplatnění nižší celní povinnosti. Soud proto uzavírá, že námitka žalobkyně, že se celní orgány při přijetí celního prohlášení dopustily chyby (ať už aktivním jednáním či pasivitou), není důvodná.
91. Nad rámec výše uvedeného pak zdejší soud doplňuje, že ani argumentaci žalobkyně, v rámci které vznášela údajná pochybení celních orgánů při přijetí celního prohlášení, nemohl shledat opodstatněnou.
92. Podle čl. 62 odst. 1 starého celního kodexu *„[p]ísemné celní prohlášení musí být podáno na tiskopise odpovídajícím úřednímu vzoru předepsanému pro tento účel. Musí být podepsáno a obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení“*. Z odstavce druhého předmětného článku se podává, že *„[k] celnímu prohlášení musí být připojeny všechny doklady, jejichž předložení je nezbytné*

pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení“.

93. Podle čl. 63 starého celního kodexu „*celní prohlášení splňující podmínky stanovené v článku 62 přijmou celní orgány okamžitě za předpokladu, že zboží, na které se vztahuje, bylo předloženo k celnímu řízení*“.
94. Z článku 68 starého celního kodexu se podává, že „*[z]a ověření přijatých celních prohlášení mohou celní orgány*
 - a) *kontrolovat celní prohlášení a doklady k němu přiložené. Celní orgány mohou požadovat, aby jim deklarant předložil další doklady potvrzující správnost údajů uvedených v celním prohlášení;*
 - b) *kontrolovat zboží a případně za účelem hloubkové kontroly nebo analýzy odebírat vzorky*“.
95. Podle čl. 71 odst. 1 starého celního kodexu „*[v]ýsledek ověření celního prohlášení je podkladem pro použití celních předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží propuštěno*“. Z odstavce druhého se podává, že „*[n]ení-li celní prohlášení ověřováno, opírá se použití předpisů uvedených v odstavci 1 o údaje uvedené v celním prohlášení*“.
96. Žalobkyně provedla rozsáhlou úvahu pojmu „ověřování“, přičemž dospěla k závěru, že u chyb aktivním jednáním celních orgánů je zákonem daná povinnost ověření podmínkou, avšak u pochybení z důvodu pasivity není relevantní, zda povinnost „ověřit“ dána je či není. Konstatovala, že existují tři situace, kdy celní orgány ověřují, resp. mohou ověřovat celní prohlášení, a to v okamžiku přijetí celního prohlášení (dle čl. 62 a čl. 63 starého celního kodexu), po přijetí celního prohlášení (dle čl. 68 starého celního kodexu) a po propuštění zboží do navrženého režimu (dle čl. 78 starého celního kodexu).
97. Žalobkyně pak chybu spočívající v aktivním jednání spatřovala v tom, že čl. 62 celního kodexu celním orgánům ukládal, aby ověřily, zda měla celní prohlášení náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim; je přitom dle jejího názoru zřejmé, že tyto nezbytné náležitosti (pro uplatnění antidumpingového cla) celní prohlášení neobsahovalo, neboť v něm byl uveden kód země TW, a celní orgány tak měly na základě vědomosti o tom, že Tchaj-wan je součástí ČLR, tyto informace ověřit (resp. bylo to v jejich diskreci). Celní orgány pak dle názoru žalobkyně porušily i čl. 68 starého celního kodexu, neboť po přijetí celního prohlášení se pracovník celního úřadu seznámil s kolonkou 34a a počítačový systém mu měl oznámit, že u kódu nomenklatury je uplatňováno antidumpingové clo, protože se jedná o zboží pocházející z ČLR.
98. Jak Městský soud již konstatoval výše, žalobkyně v tomto ohledu vychází z mylné premisy, že Tchaj-wan je pro účely celního řízení součástí Čínské lidové republiky a z tohoto důvodu celní orgány postupovaly v rozporu s právními předpisy, když kód TW jako kód země původu uznaly, resp. neproověřily či nespořovaly. Městský soud v Praze již vyložil, z jakých ohledů neshledává v postupu celních orgánů pochybení, přičemž toliko konstatuje, že celní orgány nepochybily, pokud nepřistoupily k ověření správnosti uplatnění antidumpingového, neboť k tomu postupu nebyl dán žádný důvod.
99. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze neshledal, že by v postupu celních orgánů při propuštění zboží do volného oběhu došlo k chybě aktivním jednáním, jak se domnívala žalobkyně, nepřistoupil se zřetelem k výše naznačeným východiskům k posouzení naplnění dalších dvou podmínek nezbytných pro eventuální závěr o prominutí, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezapočítání doměřeného cla, neboť i za předpokladu, že by tyto byly naplněny, nebylo by to s to na závěru zdejšího soudu ničeho změnit. Naplněním dalších dvou podmínek se ostatně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s ohledem na učiněný závěr nezabýval ani samotný žalovaný, a rozsah soudního přezkumu je proto v tomto ohledu omezený.

100. Pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně vznášela námitky, jimiž poukazovala na naplnění první podmínky nezapočítání, resp. prominutí cla, z důvodu chyb, které vznikly pasivitou celních orgánů, a to (i.) v letech 2011 – 2012, tj. před propuštěním zboží do volného oběhu a (ii.) v roce 2015 během první kontroly po propuštění zboží do režimu volného oběhu.
101. Žalobkyně v rámci typového vymezení pasivity celních orgánů odkázala na rozsudek *Hewlett Packard*, přičemž uvedla, že pasivita může spočívat v nesprávném sazebním zařazení zboží u velkého množství dovozů během dlouhého časového období. Doplnila, že vzhledem k tomu, že celní orgány byly o reexportu zboží z ČLR předem informovány (viz schůzky konané ve dnech 29. a 30. 11. 2011 a dne 14. 3. 2012), nebylo nutné, aby se jednalo o velké množství dovozů během dlouhého časového období. Rovněž poukázala, že rozsudek ve věci *Hewlett Packard* se týká časového období před přijetím tzv. bezpečnostní novely celních předpisů, tj. období, kdy celní předpisy neupravovaly používání elektronických celních systémů.
102. Předně žalobkyně vznášela námitky, kterými tvrdila, že **celní orgány se dopustily chyby při propuštění zboží do volného oběhu, resp. ještě před ním**. K tomuto závěru dospěla s ohledem na obsah Závěrečné zprávy, neboť z této vyplývá, že OLAF již na podzim roku 2011 pojal podezření, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž dochází k obcházení Antidumpingového nařízení. Členské státy byly o tomto podezření informovány na schůzkách v listopadu 2011 a březnu 2012. Žalobkyně tak spatřovala pasivitu celních orgánů ve vztahu k dovozům spojovacího materiálu z Tchaj-wanu, neboť tyto mohly dle jejího názoru provést ověření údajů z celních prohlášení ve spolupráci s OLAF již při dovozu první zásilky spojovacích materiálů žalobkyní dne 7. 6. 2012. Argumentovala, že celní orgány nedostály své povinnosti náležitě spolupráce s OLAF, jakožto s orgánem Komise, který pravomoci Komise vykonává a poukázala na Nařízení č. 515/97.
103. Žalovaný se proti argumentaci žalobkyně vymezil a uvedl, že celní orgány s OLAF řádně spolupracovaly. Důvodem, proč zásilka z JSD ze dne 24. 9. 2012 nebyla prověřena dříve, bylo, že až během poslední mise na Tchaj-wanu byly prověřovány zásilky, které měly být vyvezeny z Tchaj-wanu na Singapur, avšak ve skutečnosti byly dopraveny do EU. Původně přitom tyto zásilky nebyly párovány a porovnávány se zásilkami dovezenými do EU právě proto, že se předpokládal jejich vývoz na Singapur. Požadavek na prověření těchto zásilek způsobem, jakým OLAF postupoval při první misi, by k ničemu nevedl.
104. Žalovaný rovněž doplnil, že osvědčení o původu dovezeného zboží předložené spolu s celním prohlášením, které není nijak ověřitelné v rámci běžných postupů, nebylo vystaveno tchajwanskými celními orgány. Uvedl, že nepodstatnost žalobkyní předloženého osvědčení původu spočívá v tom, že není založeno na právních předpisech závazných v EU a také v tom, že u nepreferenčního původu se obvykle doložení původu nevyžadovalo, přičemž argumentoval, že celní orgány by s nejvyšší pravděpodobností akceptovaly deklarovaný tchajwanský původ dovezeného zboží i bez tohoto osvědčení. Naopak vystavení a předložení tohoto osvědčení při celním řízení mělo usnadnit a zakrýt skutečný původ dovezeného zboží. Až do doby, kdy obdržely výsledky prosincové mise

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

OLAF z roku 2016, neměly tuzemské celní orgány v ruce jediný podklad, kterým by bylo možné zpochybnit a vyvrátit pravdivost údajů uvedených v tomto osvědčení a předmětném celním prohlášení.

105. Žalovaný rovněž zdůraznil, že celní řízení je vždy založeno na zásadě dispoziční, kdy žalobkyně byla v postavení deklaranta odpovědného za správnost jím deklarovaných údajů. Ve vztahu k první kontrole po propuštění zboží žalovaný uvedl, že správnost údajů uvedených žalobkyní do celního prohlášení CÚ KHK ověřoval mj. na základě výsledků prvního vyšetřování OLAF (1. a 2. mise). Výsledky prvního vyšetřování OLAF na Tchaj-wanu nesprávnost žalobkyní deklarovaných údajů nepotvrdily a skutečnosti uvedené v osvědčení o původu nevyvrátily.
106. Ze závěrečné zprávy OLAF ze dne 1. 12. 2014 (č. OF/2011/0978/B1) [Závěrečná zpráva] se podává, že případ se týká krácení antidumpingových cel vyměřených při dovozu spojovacích prostředků do EU, nesprávně deklarovaných pro celní účely jako původem z Tchaj-wanu. V rámci šetření bylo zjištěno, že 415 zásilek bylo původně dovezeno z ČLR do Tchaj-wanu a následně byly vyvezeny do EU, aniž by došlo k jakémukoliv zpracování; původ zboží tedy zůstává čínský a spojovací prostředky podléhají antidumpingovému clu. Ve dnech 29. a 30. 11. 2011 se v Bruselu uskutečnilo jednání s účastí nejvíce dotčených členských států, které byly požádány, aby poskytly kompletní údaje o dovozech za své hospodářské subjekty, přičemž na základě těchto údajů OLAF provedl analýzu a vybral 21 tchajwanských společností, jakožto subjektů s vysokým rizikem. Společnost Shiau Young Industry Co Ltd mezi nimi nebyla. Výsledky této analýzy byly projednány dne 14. 3. 2012. Následně se uskutečnily dvě mise OLAF na Tchaj-wan, a to v období od 24. 9. 2013 – 3. 10. 2013⁶ a v období od 17. 5. 2014 – 24. 5. 2014⁷. Dne 16. 10. 2014 OLAF obdržel od odboru celního pátrání výsledky dosavadního šetření, přičemž Odbor celního pátrání zjistil, že 220 zásilek spojovacích prostředků bylo do Tchaj-wanu dovezeno z Číny a bylo zpětně vyvezeno do EU. OLAF rovněž konstatoval, že během druhé mise byla navštívena firma Peng Hong Wang Industry Co Ltd., přičemž v návaznosti na zjištění učiněná v rámci této návštěvy byly členské státy požádány, aby identifikovaly zásilky pocházející od následujících firem: Shiau Young Industry Co Ltd., Penghong Wan Fasteners Co Ltd. a Pen Hong Wang Industry Co Ltd. Závěrem OLAF konstatoval, že v případě přijetí nových informací od odboru celního pátrání ohledně přibližně 1 800 zásilek OLAF zváží zahájení nového šetření.
107. Ze zprávy z mise ze dne 15. 6. 2017, sp. zn. OCM(2017)11599 se podává, že tato se týkala dvou případů obcházení antidumpingových cel uvalených na ocelový spojovací materiál s původem v ČLR. Případ OF/2015/0202 se pak týkal 1 259 zásilek, které byly podle prohlášení předložených tchajwanským celním orgánům a podle záznamů obsažených v tchajwanské celní databázi v době od ledna 2012 do června 2014 vyvezeny do Singapur. Zásilky byly dříve dovezeny z ČLR na Tchaj-wan, přičemž z použitých celních režimů bylo zřejmé, že na Tchaj-wanu došlo pouze k překládce těchto zásilek bez jakéhokoliv zušlechťení. Hlavním účelem mise bylo získat komplexní důkazy prokazující skutečný (čínský) původ zboží, které by dovážejícím členským státům umožnily úspěšně vymoci nezaplacená antidumpingová cla.

⁶ Údaje o této misi jsou k dispozici ve zprávě z mise Thor(2014)19006 ze dne 9. 7. 2014, která tvoří přílohu č. 2 Závěrečné zprávy.

⁷ Údaje o této misi jsou k dispozici ve zprávě z mise Thor(2014)30448 ze dne 3. 11. 2014, která tvoří přílohu č. 3 Závěrečné zprávy.

108. Zdejší soud v Praze uvážil o námitkách žalobkyně následujícím způsobem. S ohledem na obsah Závěrečné zprávy lze přisvědčit žalobkyni, že ve dnech 29. a 30. 11. 2011 se uskutečnilo jednání, na kterém byly členské státy požádány, aby poskytly kompletní údaje o dovozech za své hospodářské subjekty, které dovážely spojovací prostředky z Tchaj-wanu. Žalobkyni lze přisvědčit i potud, že výsledky analýzy provedené OLAF, která identifikovala rizikové tchajwanské společnosti, byly projednány dne 14. 3. 2012. Členské státy, tedy i Česká republika a celní orgány tak v tomto období měly povědomí o tom, že na Tchaj-wanu dochází k překládce zboží původem z Čínské lidové republiky za účelem vyhnutí se placení antidumpingového cla.
109. Ze zprávy z *ad hoc* jednání konaného dne 14. 3. 2012 však zároveň vyplývá, že OLAF zdůraznil, že na Tchaj-wanu se produkuje spojovací materiál v masivním měřítku a odlišení skutečné produkce od podvodných překládek by bylo velmi obtížné. V návaznosti na dosavadní zjištění se pak členské státy dohodly na analýze ze strany OLAF, přičemž se shodly na tom, že stávající vyšetřování bude zpočátku omezeno na dovážející společnosti, které vybere OLAF. Rozhodnuto rovněž bylo, že tým OLAF bude pokračovat v analýze informací, které jsou již k dispozici, přičemž vyšetřování bude omezeno na zásilky dovezené v době od 1. 1. 2012 do data jednání, tj. do dne 14. 3. 2012.
110. S žalobkyní tedy nelze souhlasit, pokud se domnívá, že jen na základě toho, že celní orgány disponovaly v relativně obecném měřítku informací o překládkách spojovacího zboží na území Tchaj-wanu, měly povinnost ověřit zemi původu u veškerého zboží, u kterého byl v celním prohlášení deklarován tchajwanský původ. Z žádného důkazu ani jiného podkladu pro rozhodnutí založeného ve spisovém materiálu nelze dovodit, že by celní orgány v době propuštění zboží do volného oběhu JSD ze dne 24. 9. 2012 měly k dispozici informaci o tom, že zboží není tchajwanského, ale čínského původu. Byť žalobkyně argumentuje, že celní orgány měly nástroje, jak tuto skutečnost ve spolupráci s OLAF ověřit, není toto tvrzení opodstatněné. V době propuštění zboží do volného oběhu (nadto v období tomuto datu předcházejícímu) neměly celní orgány možnost původ zboží deklarovaný v JSD ze dne 24. 9. 2012 ověřit, neboť skutečnost, že se jedná o zboží čínského původu, byla zjištěna (a důkazně podložena) teprve v rámci mise OLAF v roce 2016.
111. Jako mylný je tak třeba odmítnout závěr žalobkyně, že v jednání českých celních orgánů lze spatřovat pasivitu ve vztahu k dovozům spojovacího materiálu z Tchaj-wanu, neboť na základě spisového materiálu nelze seznat, že by celní orgány měly možnost provést ověření údajů z celních prohlášení ve spolupráci s OLAF již při dovozu první zásilky spojovacích materiálů, kdy zboží bylo propuštěno do volného oběhu dne 7. 6. 2012. V uvedeném časovém období (jakož i v době dovozu zásilky na JSD ze dne 24. 9. 2012) celní orgány nedisponovaly takovými informacemi ani nástroji, na základě kterých by bylo lze konstatovat, že zboží dovezené žalobkyní na JSD ze dne 24. 9. 2012 bylo čínského původu.
112. Městský soud v Praze pak nemohl přisvědčit ani dílčí námitce žalobkyně, že celní orgány nedostály své povinnosti náležité spolupráce s OLAF ve smyslu Nařízení č. 515/97. Lze totiž konstatovat, že ze samotné Závěrečné zprávy vyplývá, že zjištění OLAF ohledně překládek spojovacího materiálu čínského původu na Tchaj-wanu se z podstatné míry týkaly i České republiky. Pokud by přitom Česká republika, resp. dotčené celní orgány OLAF potřebnou součinnost neposkytovaly, nemohlo by dojít k identifikaci jednotlivých zásilek. V rozporu s námitkou žalobkyně je rovněž obsah interního sdělení (srov. odst. 42 tohoto rozsudku), ze kterého se podává, že celní orgány (resp. žalovaný) si byly této

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povinnosti dobře vědomy a důsledně ji plnily. Jiná představa žalobkyně o kvantitativních a kvalitivních aspektech činnosti celních orgánů bez dalšího neodůvodňuje závěr o tom, že by celní orgány nedostály povinnosti náležité spolupráce.

113. V tomto ohledu lze přitom spatřovat podstatný rozdíl mezi skutkovým půdorysem v nyní posuzované věci a situací řešenou SDEU v rozsudku *Hewlett Packard*. V případě posuzovaném SDEU totiž celní prohlášení byla kompletní a obsahovala takový popis zboží, že bylo možné odhalit nesprávné sazební zařazení zboží, což celní orgány opakovaně a v rámci dlouhého časového úseku neučinily. V posuzované věci však žalobkyně uvedla nesprávný údaj o původu zboží (byť si této skutečnosti sama nemusela být vědoma, což však na uvedených závěrech ničeho nemění) a celní orgány neměly možnost tento chybný údaj bez provedení mise OLAF rozpoznat. Jak soud připomíná níže, kvalifikovanou chybou celních orgánů naplňující první z podmínek pro prominutí cla je především chyba záležejícím v aktivním jednání vykazujícím výše popsané parametry, přičemž jakkoli nelze ve světle odkazovaného rozhodnutí vyloučit ani chybu pasivní, je třeba v tomto směru k posuzování naplnění této podmínky pasivním jednáním celních orgánů přistupovat zdrženlivě a volit restriktivnější interpretaci. Soud je přitom přesvědčen, že v posuzovaném případě nelze uvažovat o tom, že by jednání celních orgánů bylo touto optikou souměřitelné s pochybením celních orgánů ve věci posuzované SDEU v rozsudku *Hewlett Packard*.
114. Žalobkyně dále sporovala argumentaci žalovaného, který s poukázáním na závěry vyslovené v rozsudku *Mecanarte* uvedl, že o chybu na straně celních orgánů v žádném případě nemůže jít, pokud celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v prohlášení obchodníka a pokud platnost takových informací neměly povinnost kontrolovat ani hodnotit. Žalobkyně nesouhlasila, že by celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v prohlášení obchodníka.
115. Žalobkyně předně argumentovala, že když do kolonky 34a uvedla kód TW, domnívala se, že postupuje správně v souladu s Nařízením č. 1833/2006. Doplnila, že celní orgány ke dni 24. 9. 2012 disponovaly informacemi o tom, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového nařízení. Pasivita celních orgánů spočívala v tom, že nehodlaly prověřovat původ zboží již v tomto časovém okamžiku. Pokud by pak žalobkyně tak významnou informaci o pochybnostech k původu zboží měla již dne 7. 6. 2012 při dovozu první zásilky, další kontejnery by již neproclívala. Kód v kolonce 34a v původní celní deklaraci tak žalobkyně považovala za správný, přičemž na jeho správnosti se podílely celní orgány svojí pasivitou.
116. Žalovaný v tomto zdůraznil, že celní orgány nejsou oprávněny postupovat tak, že veškerý spojovací materiál dovozený z oblasti jihovýchodní Asie budou automaticky považovat za čínský a bez řádných důvodů vybírat antidumpingové clo, neboť takový postup by byl svévolným a zejména nezákonným. Upozornil, že šetřením OLAF byly po prvních misích (tj. v průběhu první kontroly po propuštění zboží) získány podklady pro doměření antidumpingových cel pouze v některých případech. V případě JSD ze dne 24. 9. 2012 tyto podklady získány nebyly. Teprve s uskutečněním poslední mise OLAF na Tchaj-wanu, kdy byly prověřovány zásilky, které měly být dopraveny z Tchaj-wanu na Singapur, avšak ve skutečnosti byly dopraveny do EU, získal CÚ KHK důkazy o čínském původu spojovacího materiálu propuštěného do volného oběhu na základě JSD ze dne 24. 9. 2012.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

117. Městský soud v Praze může toliko zopakovat, že v postupu celních orgánů, jež v rámci propuštění zboží do volného pohybu nezjistily, nebo se s ohledem na dosavadní poznatky nepokusily zjistit či ověřit čínský původ zboží, nelze identifikovat chybu (z důvodu pasivity), jež by založila naplnění první podmínky prominutí antidumpingového cla. Rozhodné skutkové okolnosti se celní orgány dozvěděly až v návaznosti na zjištění učiněná OLAF během mise na Tchaj-wanu v roce 2016 (srov. dále). Celní orgány proto nemohly být pasivní, když původ zboží neproověřily, neboť k tomu neměly potřebné nástroje. To ovšem neznamená, že celní kód uvedený v celním prohlášení žalobkyní byl správný. Žalobkyně jako zemi původu uvedla Tchaj-wan a toto doložila osvědčením původu. Celními orgány (v návaznosti na misi OLAF) však bylo zjištěno, že zboží nebylo tchajwanského, ale čínského původu. Žalobkyně tak na celním prohlášení uvedla nesprávný údaj, přičemž celní orgány neměly možnost správnost tohoto údaje ověřit (i kdyby jim taková povinnost byla stanovena).
118. Co se týče ověřování údajů v celním prohlášení ze strany celních orgánů, žalobkyně uvedla, že celní orgány měly při přijetí celního povinnost provést kontrolu nepreferenčního původu dovezeného zboží, neboť musely vědět, že Tchaj-wan je součástí ČLR a disponovaly informacemi o překládce zboží na Tchaj-wanu přímo od úřadu OLAF, tj. měly pochybnosti podložené konkrétními skutkovými okolnostmi, a bylo tedy povinností celních orgánů kontrolu dle čl. 63 a čl. 68 starého celního kodexu provést.
119. Žalovaný se k žalobkyní domnělé povinnosti ověřit údaje obsažené v celním prohlášení vyjádřil tak, že přijetí celního prohlášení bylo podmíněno splněním podmínek daných čl. 62 starého celního kodexu. Celní prohlášení předložené žalobkyní přitom veškeré podmínky splňovalo (bylo podáno na předmětném tiskopise, bylo podepsáno a byly v něm vyplněny všechny předepsané kolonky, aby mohlo být zboží propuštěno do volného oběhu; rovněž k němu byly připojeny veškeré potřebné doklady). Žalovaný zdůraznil, že účelem celního řízení je propuštění zboží do navrženého režimu, nikoliv potvrzení či uznání správnosti deklarovaných údajů. Poukázal, že skutečnost, že v kolonce 34a celního prohlášení byl nepravdivě deklarován nepreferenční tchajwanský původ zboží, nebyla a již z principu nemohla být odhalena v okamžiku ověřování podmínek pro přijetí celních prohlášení. Konstatoval, že celní orgány nejsou povinny celní prohlášení ověřovat a mohou zboží propustit na základě deklarovaných údajů, přičemž svůj závěr podpořil odkazem na přílehlavou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 3/2014 - 40). Doplnil, že žalobkyní deklarovaný údaj o původu dovezeného zboží nebyl nikdy považován za správný; celní orgány žalobkyní deklarované údaje o původu dovezeného zboží před propuštěním do volného oběhu neověřovaly, a tudíž je nemohly ani hodnotit z titulu jejich správnosti či nesprávnosti.
120. Žalovaný dále doplnil, že celní úřad po přijetí celního prohlášení neověřoval, zda jsou údaje v něm uvedené správné a pravdivé, a rozhodl prostřednictvím elektronického systému o propuštění zboží do volného oběhu. Právní předpisy upravující režim volného oběhu, včetně vyměření cla, byly použity na základě žalobkyní deklarovaných údajů, bez jejich ověřování.
121. Městský soud v Praze přitom se závěry žalovaného co do neexistence povinnosti celních orgánů ověřovat údaje uvedené v celním prohlášení zcela souhlasí. Celní orgány neměly zákonnou povinnost údaje v celním prohlášení ověřovat způsobem naznačovaným žalobkyní. Pokud pak žalobkyně namítá, že k ověření měly přistoupit z důvodu diskrečního oprávnění, neboť disponovaly informacemi o tom, že v Tchaj-wanu dochází

k překládkám čínského zboží, tj. měly mít v tomto ohledu pochybnosti, jde tato úvaha zcela mimo rámec toho, jak celní orgány při přijetí celního prohlášení a následném propuštění zboží do režimu volného oběhu postupují. Celní orgány neměly povinnost (a rovněž neměly s ohledem na údaje uvedené žalobkyní ani důvod), aby při propuštění zboží do volného režimu přezkoumávaly, jestli zde není podezření, že zboží deklarované žalobkyní jako tchajwanského původu nemá ve skutečnosti původ čínský. Pokud by premisa žalobkyně byla správná, docházelo by k neúměrným (a ve své podstatě zbytečným) prodlevám při proclívání tohoto typu zboží. V případě, že celní orgány pojmu podezření, že k propuštění zboží do volného režimu došlo v rozporu s právní úpravou, mohou tyto okolnosti přezkoumat v následné kontrole po propuštění zboží, neboť to je ostatně i účel tohoto institutu. Náзору žalobkyně, že se celní orgány při propuštění zboží do volného oběhu dopustily chyby v důsledku jejich pasivity, tak Městský soud v Praze nemohl přisvědčit a její námitku shledal nedůvodnou.

122. Žalobkyně rovněž poukázala, že ve zprávě z třetí mise je uvedeno, že tchajwanské oddělení pro vyšetřování sdělilo, že vstupy a výstupy do, resp. ze svobodných pásem jsou evidovány v počítačovém systému. K ověření předmětných zásilek žalobkyně tak mohlo v případě iniciativy celních orgánů dle jejího názoru dojít v krátkém časovém horizontu, i během první kontroly po propuštění zboží.
123. Domnívá-li se však žalobkyně, že celní orgány se mohly na OLAF, resp. tchajwanské vyšetřovací orgány s žádostí o identifikaci zásilek kdykoliv obrátit, přičemž tchajwanské vyšetřovací orgány, resp. OLAF disponovaly takovými informacemi, které by původ zboží deklarovaného žalobkyní postavily najisto, nelze jejímu přesvědčení dle názoru zdejšího soudu přisvědčit. Závěr žalobkyně nemá oporu ve spisovém materiálu a je čistě v rovině hypotetických úvah. Z jednotlivých zpráv z misí OLAF je naopak zcela zřejmé, že postupná identifikace jednotlivých zásilek ve spolupráci s tchajwanskými vyšetřovacími orgány byla velmi obtížná a časově náročná. Především pak žalobkyně odhlíží od toho, že dostatečný úhrn důkazně podložených skutkových poznatků podporujících závěr o chybném uvedení země původu by nemohl být obstarán, jak dokládá celý průběh kontrolní činnosti OLAF v souvislosti s obcházením antidumpingových cel překládkami na Tchaj-wanu, bez realizace mise OLAF na Tchaj-wanu. Soud přitom opakovaně zdůrazňuje, že takové poznatky celní správa získala teprve na základě informací z třetí mise OLAF, v níž byly řešeny případy zásilek čínského spojovacího materiálu, které měly být z Tchaj-wanu vyvezeny na Singapur, avšak ve skutečnosti byly dopraveny do EU a opět byl deklarován tchajwanský původ (viz dále).
124. Městský soud v Praze proto nemohl přisvědčit názoru žalobkyně, že postupem před propuštěním zboží do volného oběhu (tj. před datem 24. 9. 2012), resp. během propuštění zboží do volného oběhu, se celní orgány dopustily jednání, ve kterém lze v kontextu rozhodovací praxe SDEU spatřovat takovou pasivitu, jež by mohla založit naplnění první podmínky pro nezapočítání, resp. prominutí cla.
125. Žalobkyně **další chybu z důvodu pasivity spatřovala v postupu celních orgánů v období od 7. 8. 2013 do 20. 3. 2015, tj. během první kontroly po propuštění zboží.** Primárně pochybení spatřovala v té skutečnosti, že správce cla byl pasivní, když nerefletoval na žádost OLAF a neposkytl mu informace k zásilkám od společnosti Shiao Young Industry Co Ltd., jež byla uvedena jako vývozce na JSD ze dne 24. 9. 2012. Žalobkyně poukázala, že Závěrečnou zprávu měl žalovaný k dispozici již dne 26. 1. 2015, tj. dva měsíce před skončením první kontroly. Dle žalobkyně měl správce cla informace o tom, že zboží

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dovezené na JSD ze dne 24. 9. 2012 mohlo být čínského původu. Vzhledem k tomu, že se správce cla prostřednictvím žalovaného neobrátil na OLAF, aby si vyžádal dodatečné informace z databáze tchajwanského Celního vyšetřovacího oddělení, lze v jeho jednání spatřovat pasivitu.

126. Žalovaný uvedl, že výsledek první kontroly po propuštění zboží byl založen na výsledcích vyšetřování OLAF v podobě Závěrečné zprávy obsahující soupis kontejnerů a souvisejících celních prohlášení, k nimž se vztahovala. Kontejnery, v nichž bylo dovezeno zboží propuštěné do režimu volného oběhu na základě JSD ze dne 24. 9. 2012, v této zprávě uvedeny nebyly. Doplnil, že ačkoliv je z podkladů poskytnutých OLAF k první kontrole zřejmé, že členské státy byly požádány o poskytnutí údajů o dovozech a k identifikaci zásilek pocházejících mj. od vývozce Shiau Young Industry Co Ltd., u nichž byl pan Chang zjištěn coby společný řídicí pracovník, je z těchto podkladů rovněž zřejmé, že vyšetřování zásilek kontejnerů, které ještě nemohly být identifikovány, pokračuje, a musí být zjištěn původ celé řady dalších zásilek s tím, že další informace od DOI týkající se těchto zásilek budou řešeny v rámci nového šetření. Právě pro absenci podkladů vztahujících se k JSD ze dne 24. 9. 2012 CÚ KHK doměřovací řízení ve vztahu k tomuto JSD v rámci první kontroly zastavil. Zdůraznil, že samotná skutečnost, že v JSD ze dne 24. 9. 2012 byla deklarována jako vývozce jedna ze společností realizující překládky zboží, není obhajitelným důvodem pro vyměření antidumpingového cla. Doplnil, že celní orgány a OLAF jednoznačně spolupracovaly jak v případě první, tak v případě opakované kontroly a údaje o dovozech a identifikaci zásilek pocházejících mj. od vývozce Shiau Young Industry Co Ltd. poskytly. Vyšetřování zásilek daných kontejnerů však následně pokračovalo a bylo předmětem nového šetření. Nelze dle jeho názoru klást k tíži CÚ KHK, že konkrétní a zejména důkazně podložené informace byly doručeny ze strany OLAF k tuzemským celním orgánům až v první polovině roku 2017.
127. Žalobkyně pak oponovala, že v bodu 2.3.3 Závěrečné zprávy jsou uvedeny státy, které požádaly o identifikaci kontejnerů ve vztahu k těmto společnostem, přičemž Česká republika mezi těmito státy uvedena není. Žalovaný k vyjádření žalobkyně následně doplnil, že bod 2.3.3 Závěrečné zprávy nepopisuje žádosti členských států o dodatečná šetření, ale žádosti a zjištění, která učinil OLAF ve vztahu k tchajwanským orgánům buď na žádost členských států (Estonsko a Irsko) nebo z vlastního podnětu (Španělsko, Belgie, Polsko, Itálie a Česká republika). Bod 2.3.3.5 (žádost OLAF o doplňující šetření) se týkal i České republiky, avšak jiného subjektu, než je žalobkyně. Tyto žádosti nemusely nijak souviset s identifikací zásilek od tří konkrétních firem. Doplnil, že tuzemské celní orgány nebyly povinny požadovat po OLAF dodatečná šetření, pokud během první kontroly po propuštění zboží nebyl prokázán u dvou celních prohlášení čínský původ dovezeného zboží, neboť celní orgány věděly, že vyšetřování podvodů pokračuje, přičemž rovněž nebylo vyloučeno, že dovezený materiál má skutečně tchajwanský původ. Žalovaný následně konstatoval, že podle vyjádření pracoviště komunikujícího přímo s OLAF nebyly zásilky od společností Shiau Young Industry Co Ltd. původně určeny pro český trh a české celní orgány byly o rizikových zásilkách informovány až dne 15. 12. 2014.
128. Městský soud v Praze předně konstatuje, že ze Závěrečné zprávy, resp. z dotčených bodů, na které odkazují oba účastníci řízení, skutečně nevyplývá, že by žádosti o dodatečné prověření adresované odboru celního pátrání měly nějakou souvislost s žádostí OLAF o identifikaci zásilek mj. od společnosti Shiau Young Industry Co Ltd.

129. Žalobkyně nadto svou argumentaci lapidárně řečeno podává tak, že celní orgány věděly, že mají OLAF předat údaje k identifikaci zásilek od společnosti Shiau Young Industry Co Ltd., tuto povinnost nesplnily, přičemž kdyby tak učinily, obdržely by údaje na základě, kterých by bylo lze doměřit antidumpingové clo žalobkyni, a to ještě během první kontroly po propuštění zboží. V uvedeném postupu pak žalobkyně spatřuje chybné jednání celních orgánů spočívající v pasivitě, na čemž staví požadavek na prominutí doměřeného antidumpingového cla.
130. V tomto ohledu považuje Městský soud za potřebné připomenout shora vymezené mantinely rozhodovací praxe. Předně je nutno znovu zdůraznit, že pochybení celních orgánů naplňující první podmínku pro prominutí cla v zásadě spočívají toliko v aktivním jednání celních orgánů. Za chybu celního orgánu lze považovat i jeho eventuální pasivitu, avšak tuto výjimku je třeba posuzovat restriktivně. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, čj. 8 Afs 1/2013 - 43, mezi chybou celních orgánů a nezaúčtováním cla musí být vztah příčiny a následku, přičemž dovodil, že předtím, než by bylo možné přistoupit ke zkoumání toho, zda se celní orgány dopustily chyby, je nezbytné vyřešit, zda mezi hypotetickou chybou celních orgánů a nezaúčtováním cla existuje vztah příčinné souvislosti.
131. Městský soud v Praze je přitom přesvědčen, že jednání celního orgánu popisované žalobkyní nastíněné atributy zcela jistě nenaplní. Předně žalobkyně vychází z předpokladu, že celní orgány s OLAF nespolupracovaly, resp. nevyslyšely jejich požadavek na sdělení informací. Již tato skutečnost je mezi stranami sporná, přičemž závěru žalobkyně, že celní orgány projevily v posuzované věci natolik laxní přístup, že by měla být žalobkyně zproštěna povinnosti hradit antidumpingové clo, žádné okolnosti nenasvědčují. Soud má přitom za to, že ani v takovém případě by nebylo lze uzavřít o chybě v důsledku jejich pasivního přístupu, neboť jak bylo opakovaně uvedeno výše, zásilka dovezená na JSD ze dne 24. 9. 2012 byla ověřována teprve v rámci mise OLAF v roce 2016, přičemž z ničeho nelze usuzovat, že by sdělení těchto údajů již v roce 2014 přineslo taková zjištění, na základě kterých by bylo možné žalobkyni doměřit antidumpingové clo. Žalobkyně v tomto ohledu vychází z mylného předpokladu, že uvedení informací by vedlo k promptní odpovědi DOI. V rozhodné době však tchajwanský odbor celního pátrání prověřování, jehož prostřednictvím by bylo možné tyto informace získat, vůbec nevedl. Soud pak především považuje v tomto kontextu za zcela zásadní a klíčové, že zboží dovezené na JSD ze dne 24. 9. 2012 bylo součástí zásilek čínského spojovacího materiálu, které měly být z Tchaj-wanu vyvezeny na Singapur, avšak ve skutečnosti byly dopraveny do EU a opět byl deklarován tchajwanský původ. Tyto zásilky však byly tchajwanskými vyšetřovacími orgány prověřovány teprve v souvislosti s misí OLAF provedenou na konci roku 2016. I pokud by snad soud na okamžik připustil, že by v postupu celních orgánů bylo lze shledat chybu v důsledku jejich pasivity (čemuž ale v posuzované věci nic nenasvědčuje), obsah správního spisu neposkytuje žádnou oporu pro závěr, že by tato eventuální chyba byla v kasačním soudem akcentované příčinné souvislosti s nezaúčtováním cla.
132. Žalobkyně rovněž vychází z předpokladu, že členské státy byly v květnu 2014 vyzvány, aby identifikovaly zásilky pocházející od společnosti Shiau Young Industry Co Ltd., tato skutečnost nicméně ze Závěrečné zprávy nevyplývá. V Závěrečné zprávě není specifikováno, kdy byly členské státy požádány o identifikaci těchto zásilek, jakož ani není zřejmé, jaké členské státy byly o tyto informace požádány. Ve správním spisu není založen

podklad, který by tvrzení žalobkyně osvědčoval. Naopak, z listiny založené žalovaným (srov. odst. 42 tohoto rozsudku) provedené k důkazu při jednání, vyplývá, že relevantní informaci celní orgány obdržely až v prosinci roku 2014, přičemž, jak poukazuje žalovaný, obsah předmětné písemnosti (e-mailové zprávy) nabízí možné vysvětlení stran toho, že zásilky od společnosti Shiau Young Industry Co Ltd. původně nebyly určeny pro český, nýbrž pravděpodobně pro německý trh. Žalovanému pak soud přisvědčuje, že bod 2.3.3 Závěrečné zprávy skutečně nepopisuje žádosti členských států o dodatečná šetření, ale žádosti a zjištění, která učinil OLAF ve vztahu k tchajwanským orgánům buď na žádost členských států (Estonsko a Irsko), nebo z vlastního podnětu (Španělsko, Belgie, Polsko, Itálie a Česká republika). Soud pak neidentifikoval ani žádný podklad pro rozhodnutí, jež by byl s to zpochybnit argument žalovaného, že bod 2.3.3.5 Závěrečné zprávy se týkal jiného subjektu z České republiky, přičemž není s přiměřenou mírou jistoty podloženo ani to, že by tyto žádosti souvisely s identifikací zásilek od dotčených konkrétních společností. Obsah správního spisu, resp. předmětné Závěrečné zprávy, pak podporuje žalovaným akcentovaný závěr, že orgány celní správy byly na přelomu let 2014 a 2015 spraveny o tom, že vyšetřování podvodů pokračuje a není tedy vyloučeno, že v budoucnu dojde k získání relevantních skutkových poznatků stran tchajwanského původu zboží, jež je předmětem posuzované věci. Taková potencialita je nicméně jistě nezavazovala pokračovat ve vedení (první) kontroly po propuštění za situace, kdy takovými poznatky dosud nedisponovaly, nebo činit právě takové aktivní kroky a právě v takových lhůtách, jejichž nerealizaci či nedodržení jim žalobkyně vytýká a dovozuje z toho jejich nepřipustnou pasivitu. Pro úplnost pak soud podotýká, že pokud žalobkyně uvádí, že DOI dokázal na žádost OLAF odpovědět během 4 – 6 týdnů, nerozlišuje, zda žádosti o dodatečné prověření adresované odboru celního pátrání navazovaly na zjištění učiněná během první a druhé mise na Tchaj-wan. Tyto se však zásilek, které byly vykázané jako vyvezené do Singapur (nikoliv do EU), netýkaly.

133. Co se pak týče názoru žalobkyně, že pokud celní orgány založily její dobrou víru, když první kontrolu po propuštění zboží ukončily a ve věci k JSD ze dne 24. 9. 2012 řízení zastavily, Městský soud v Praze musí souhlasit se žalovaným, že žalobkyně na průběh kontroly nahlíží optikou pozdějších zjištění, v rámci kterých jí bylo doměřeno antidumpingové clo. V průběhu první kontroly po propuštění zboží však celní orgány nedisponovaly takovými informacemi, na základě kterých by bylo možné dospět k odlišnému závěru (tj. antidumpingové clo doměřit). Proto ve vztahu k JSD ze dne 24. 9. 2012 kontrolu i s vědomím zásady proporcionality a minimalizace zásahu do právní sféry adresáta veřejné moci zastavily, aniž by tím nicméně, jak z pohledu soudu správně argumentuje žalovaný, vyloučily možnost znovuzahájení takého postupu v budoucnu v případě, kdy by se do jejich dispozice dostaly dostatečně podložené konkrétní poznatky odůvodňující doměření antidumpingového cla.
134. Žalobkyně rovněž odkazovala na rozsudek SDEU ze dne 19. 10. 2000 ve věci C-15/99, *Sommer* (dále jen „*Sommer*“), na základě kterého argumentovala, že celní orgány jsou povinny přihlížet ke svým chybám, které učinily po první kontrole a které založily dobrou víru dovozce. Žalovaný k argumentaci žalobkyně poukázal, že z předmětného rozsudku je zřejmé, že se celní orgány ve věci posuzované SDEU dopustily chyby při kontrole první, a proto musí být upuštěno od výběru cla při kontrole druhé, při které celní orgány své pochybení z první kontroly odhalily, což se však v posuzované věci nestalo. S názorem žalovaného se pak zdejší soud zcela ztotožňuje a závěry vyslovené ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Sommer neshledává právě z důvodů skutkových rozdílů akcentovaných žalovaným přenositelnými na projednávaný případ.

135. Žalobkyně dále měla za to, že závěry rozsudku ve věci *Veloserviss* nejsou přenositelné na posuzovanou věc, neboť je zde podstatný rozdíl ve skutkovém stavu mezi oběma případy. Žalobkyně poukázala, že ve věci *Veloserviss* byla rovněž řešena situace, kdy hospodářskému subjektu bylo doměřeno clo teprve v návaznosti na zjištění učiněná během opakované kontroly po propuštění zboží. SDEU přitom konstatoval, že „[p]rávo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, tedy zakládají pouze chyby vzniklé aktivním jednáním příslušných orgánů (...) O takovou situaci však – s výhradou ověření ze strany předkládajícího soudu – nejde ve věci v původním řízení, neboť podle toho, jak tento soud popsál skutkový stav, byl přezkum zopakován v návaznosti na informaci o osvědčení původu, která v tomto případě vyplynula ze zprávy OLAF a která celní orgánům nebyla k datu přijetí rozhodnutí o první kontrole prováděné po propuštění zboží známa“. K uvedenému závěru dospěl při úvaze, kdy není očekávání osoby povinné zaplatit clo hodné ochrany legitimním. Zásadní skutkovou odlišnost tak žalobkyně shledává v tom, že v rozsudku *Veloserviss* byla posuzována situace, kdy během první kontroly celní orgány neměly informaci o nesprávném osvědčení původu zboží, oproti tomu však celní orgány v posuzované věci dle jejího názoru měly informaci, že „zboží může být čínského původu“. Městský soud v Praze předně uvádí, že SDEU v rozsudku ve věci *Veloserviss* zjevně řešil nikoli nepodobnou skutkovou a právní situaci, když se věnoval podmínkám, za nichž lze clo doměřit teprve v průběhu opakované kontroly (resp. kdy lze kontrolu přezkoumat či znovu zopakovat), a to za předpokladu, že celní orgán disponuje novými informacemi (konkrétně údajem o osvědčení původu vyplynuvším ze zprávy OLAF), které mu k datu přijetí rozhodnutí o první kontrole prováděné po propuštění zboží nebyly známy. Zdejší soud s žalobkyní pak nesouhlasí, pokud závěry vyslovené SDEU nepovažuje s ohledem na tvrzené skutkové okolnosti za přenositelné na projednávanou věc. Celní orgány v průběhu první kontroly informaci o tom, že zboží dovezené žalobkyní není tchajwanského, ale čínského původu, neobdržely, resp. v tomto směru natolik relevantními a důkazně podloženými skutkovými poznatky nedisponovaly; sama žalobkyně ostatně uvedla, že celní orgány měly informaci toliko o tom, že zboží čínského původu být může. To však samo o sobě pochopitelně nepostačuje pro to, aby celní orgány mohly doměřit antidumpingové clo. Městský soud v Praze proto považuje závěry vyslovené SDEU v dotčeném rozsudku za zcela příléhavé na posuzovanou situaci.
136. Ani tuto dílčí námitku žalobkyně tak Městský soud v Praze neshledal důvodnou.
137. Další příklad pasivity celních orgánů žalobkyně spatřuje v tom, že nepřijaly žádné opatření, ke kterému je opravňují celní předpisy (např. kontrola zboží, složení celní jistoty, uplatnění antidumpingového cla, spolupráce s OLAF, spolupráce s celními orgány na Tchaj-wanu). Žalobkyně specificky a opakovaně namítala, že v posuzované věci celní orgány mohly požadovat složení celní jistoty podle čl. 190 starého celního kodexu, neboť tato činnost by byla významným signálem pro žalobkyni k možným rizikům dovozu zboží z Tchaj-wanu.
138. Podle čl. 190 odst. 1 starého celního kodexu „[s]tanoví-li celní předpisy, že poskytnutí jistoty není povinné, mohou celní orgány požadovat poskytnutí jistoty, mají-li za to, že není zaručeno, že celní dluh, který vznikl nebo který by mohl vzniknout, bude ve stanovené lhůtě určité uhrazen.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Nepožaduje-li se jistota podle prvního pododstavce, mohou i přesto celní orgány požadovat od osoby uvedené v čl. 189 odst. 1, aby se zavázala, že splní závazky, jež je povinna ze zákona splnit“.

139. Žalovaný se i k této námitce žalobkyně obsáhle vyjadřoval, přičemž primárně uváděl, že s OLAF spolupracoval důsledně, žádné povinnosti nezanedbal a ke složení celní jistoty (za účelem možného doměření antidumpingového cla) nebyl v posuzované věci důvod.
140. Městský soud v Praze i v tomto kontextu zdůrazňuje, že nezaúčtování cla, resp. původní oznámení nižší částky celního dluhu musí být v příčinné souvislosti s pochybením celních orgánů. I pokud by tak celní orgány požadovaly poskytnutí jistoty, neměnilo by to nic na výši původně vyměřené celní povinnosti, ani na pozdějším doměření antidumpingového cla. Jediným účinkem by bylo, že by žalobkyně doměřené antidumpingové clo korespondující s výši poskytnuté jistoty nehradila následně, ale bylo by na již složenou částku započteno. Ani v tomto případě tak jednání celních orgánů nenaplnuje první podmínku stanovenou pro nezaúčtování, resp. prominutí cla.
141. Závěrem tak Městský soud v Praze shrnuje, že neshledal, že by v jednání celních orgánů popsaném žalobkyní pod druhým žalobním bodem bylo lze seznat pochybení, v důsledku kterého by bylo důvodné uvažovat o prominutí antidumpingového cla doměřeného Dodatečným platebním výměrem. Vzhledem k tomu, že neshledal naplnění první podmínky pro prominutí cla, nezabýval se pak soud z výše vyložených důvodů pro nadbytečnost ani naplněním dalších podmínek stanovených právními předpisy.
142. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nevzal v potaz veškeré faktické údaje a relevantní okolnosti při posouzení podmínek stanovených ve čl. 120 nového celního kodexu, resp. čl. 239 starého celního kodexu.
143. Článek 239 odst. 1 starého celního kodexu stanoví, že *„[d]ovozní clo nebo vývozní clo lze vrátit nebo prominout i v jiných případech než podle článků 236, 237 a 238,*
 - které budou vymezeny postupem projednávání ve výboru*
 - které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít, a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru. Vrácení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám“.*
144. Podle čl. 236 odst. 1 starého celního kodexu platí, že *„[d]ovozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zapláceno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2“.*
145. Z článku 120 odst. 1 nového celního kodexu se podává že *„[v] případech jiných než uvedených v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člácích 117, 118 a 119 se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promine v zájmu spravedlnosti, vznikl-li celní dluh za zvláštních okolností, jež nelze přičítat klamavému jednání nebo hrubé nedbalosti dlužníka“.* Odstavec druhý dotčeného článku pak stanoví: *„[m]á se za to, že zvláštní okolnosti ve smyslu odstavce 1 existují, pokud je z okolností případu zřejmé, že se dlužník ve srovnání s jinými subjekty vykonávajícími stejnou podnikatelskou činnost nachází v mimořádné situaci a že by v případě neexistence těchto okolností neutrpěl újmu způsobenou výběrem částky dovozního nebo vývozního cla“.*

146. Žalobkyně poukázala na rozhodovací praxi SDEU a uvedla, že prominout clo lze tehdy, jestliže z okolností daného případu vyplývá, že osoba povinná zaplatit clo se ve srovnání s ostatními ekonomickými subjekty vykonávajícími tutéž činnost nachází ve výjimečné situaci a že by v případě, kdy by tyto okolnosti nenastaly, neutrpěla škodu spojenou s dodatečným zaúčtováním cla (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2008 ve věci C-204/07 P, C. A. S. SpA (dále jen „C-204/07“). Zvláštní okolnosti pak žalobkyně shledávala právě ve výše popsaném jednání, ve kterém spatřovala pasivitu celních orgánů.
147. Jak se podává z daného ustanovení, osoba povinná zaplatit clo, má nárok na vrácení nebo prominutí cla, pokud jsou splněny dvě podmínky, a sice existence zvláštní situace a absence hrubé nedbalosti a podvodného jednání této osoby.
148. V rozsudku ve věci C-204/07 SDEU předně konstatoval, že zvláštní situace je prokázána, jestliže z okolností případu vyplývá, že se osoba povinná zaplatit clo ve srovnání s ostatními ekonomickými subjekty vykonávajícími tutéž činnost nachází ve výjimečné situaci a že by v případě, kdy by tyto okolnosti nenastaly, neutrpěla škodu spojenou s dodatečným zaúčtováním (obdobně viz rozsudky ze dne 25. 2. 1999 ve věci C-86/97, *Trans-Ex-Import*, body 21 a 22, ze dne 7. 9. 1999, ve věci C-61/98, *De Haan*, body 52 a 53 a ze dne 15. 5. 1986, ve věci 160/84, *Oryzomyli Kavallas a Oryzomyli Agiou Konstantinou v. Komise*, bod 16).
149. Generální advokátka V. Trstenjak ve stanovisku předneseném dne 13. 3. 2008 ve věci C-204/07 P dále uvedla, že prostor pro uplatnění čl. 239 starého celního kodexu je v případech, kdy se nejedná o naplnění důvodů prominutí cla výslovně upravených starým celním kodexem, což ostatně vyplývá ze samotného návětí tohoto článku. S ohledem na znění čl. 236 starého celního kodexu pak zvláštní situace nemůže spočívat v pochybení dle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu. Ze stejného principu pak vychází i čl. 120 nového celního kodexu.
150. Žalobkyně přitom rozdíl oproti čl. 119 nového celního kodexu [resp. čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu] spatřuje v tom, že čl. 120 nového celního kodexu (resp. čl. 239 starého celního kodexu) posuzuje vzájemný vztah mezi dodržováním celních předpisů a na druhé straně zájmem žalobkyně, která jednala v dobré víře. Pokud tak Komise prostřednictvím OLAF ve spolupráci s celními orgány nedodržely své povinnosti (spočívající v ochraně trhu EU před dovozy zboží z Tchaj-wanu, kterého existovalo podezření, že je čínského původu) a žalobkyně byla v dobré víře, že dovozy zboží z Tchaj-wanu nepředstavují ohrožení trhu EU, překračuje doměření antidumpingového cla obvyklé obchodní riziko.
151. Tvrzené pochybení Komise pak žalobkyně přirovnala právě k případu řešenému v rozsudku C-204/07, ve kterém soud shledal, že Komise nedostatečně kontrolovala správné uplatňování Dohody o přidružení zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím (EHS) a Tureckou republikou, podepsané dne 12. 9. 1963. K tomuto závěru nicméně dospěl na zcela jiném skutkovém a právním půdorysu (jednalo se o doměření cla při dovozu tureckých zemědělských produktů, k němuž se vztahovalo preferenční zacházení, kdy bylo zjištěno, že došlo k padělání osvědčení původu tureckých celních orgánů; soud shledal porušení povinnosti Komise dohledu nad řádným prováděním Dohody v tom, že na základě nejasností v dané věci nepodnikla žádné kroky k tomu, aby se ujistila, že turecké orgány správně kvalifikovaly uvedená osvědčení jako nesprávná/nepravá, neprovedla šetření v rámci dotčeného celního úřadu v Turecku; dále

nedostála své povinnosti stanovené Dohodou požadovat od tureckých orgánů, aby jí byly předány vzory otisků razítek a podpisů užívaných v tureckém celním úřadě a tyto následně předat členským státům; rezignovala na kontrolu, zda sporná osvědčení byla zapsána do rejstříků osvědčení vydaných celními orgány). I v dalších rozsudcích, na které žalobkyně odkazovala, bylo soudy shledáno porušení konkrétních povinností Komise jí stanovených právními předpisy nebo smluvními ujednáními.

152. Žalobkyně přitom nijak nespecifikovala, jaké konkrétní povinnosti měla Komise (prostřednictvím OLAF) nebo členské státy porušit, přičemž v kontextu odkazované judikatury soud *a priori* žádné porušení povinností Komise ani členských států neshledává. Je naopak třeba zdůraznit, že to byla žalobkyně, která ze své vlastní vůle dovážela na území České republiky nepreferenční zboží (jehož původ tak není celními orgány ověřován), u něhož jako zemi původu uvedla Tchaj-wan, což se následně po provedených misích OLAF ukázalo nepravdivým. Jak přitom vyplývá z konstantní rozhodovací praxe SDEU, dovozci přijímají zodpovědnost jak za úhradu dovozního cla, tak za správnost dokladů předkládaných celním orgánům, proto škodlivé následky nesprávného jednání smluvních partnerů například v podobě chybných nebo padělaných dokladů nesmí nést společenství (srov. rozsudky ze dne 17. 7. 1997 ve věci C-97/95, *Pascoal e Filhos* a ze dne 19. 2. 1998 ve věci T-42/96, *Eyckler & Malt*). Skutečnost, že se žalobkyně deklarovaný tchajwanský původ zboží ukázal být nepravdivým a v důsledku toho byl zatížený antidumpingovým clem, nestaví žalobkyni ve srovnání s jinými subjekty vykonávající stejnou podnikatelskou činnost do zvláštní situace. Naopak správní soudy se v minulosti opakovaně zabývaly případy doměření antidumpingového cla v souladu s Antidumpingovým nařízením, přičemž žaloby proti těmto rozhodnutím zamítaly (příkladem srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, čj. 6 Afs 53/2018 - 38, ze dne 7. 1. 2019, čj. 8 Afs 19/2017 - 41, ze dne 22. 12. 2021 čj. 3 Afs 379/2020 - 31, ze dne 19. 5. 2021, čj. 5 Afs 391/2018 - 29). Situaci žalobkyně tak nelze označit za ojedinělou a v kontextu posuzované věci ani za zvláštní. Nadto pak žalobkyně zvláštní situaci spatřuje v jednání, které pod druhým žalobním bodem označila za pochybení ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, resp. čl. 119 nového celního kodexu. Obě právní úpravy však výslovně stanoví, že okolnosti, které podmiňují prominutí nebo vrácení cla podle čl. 239 starého celního kodexu, resp. čl. 120 nového celního kodexu, musí být odlišné od těch výslovně upravených v daných kodexech. Nelze tak aplikovat dané ustanovení na jednání, jež žalobkyně označila za chybu celního orgánu, neboť se jedná o typizovaný důvod pro prominutí doměřené celní povinnosti.
153. Okolnosti naplňující podmínku „zvláštní situace“ pak žalobkyně spatřovala také v tom, že Komise postupovala v rozporu s čl. 216 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), když vydala nařízení č. 91/2009, které bylo Organem pro řešení sporů Světové obchodní organizace (dále jen „OŘS“) shledáno v rozporu s antidumpingovou dohodou. V tomto kontextu žalobkyně toliko odkázala na dvě zprávy OŘS (ze dne 15. 7. 2011 č. 1, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R a ze dne 18. 1. 2016 č. 2, AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW) a jako důkaz označila spis ve věci opakované kontroly a žalobu podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019, čj. 8290/2019-9000000-311).
154. K takto uplatněnému žalobnímu bodu soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury správních soudů nelze za žalobní bod považovat žalobcův odkaz na odvolací či jiné námitky uplatněné ve správním řízení anebo na jiné jeho předchozí podání; žalobce je

povinen žalobní body vždy konkrétně formulovat v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, čj. 5 As 5/2011 - 68). Pokud žalobkyně v žalobě odkázala na jiné své podání – v nynějším případě žalobu podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, nejedná se o řádně uplatněný žalobní bod.

155. Nad rámec uvedeného nicméně soud k této námitce žalobkyně uvádí následující.
156. Podle čl. 216 odst. 1 SFEU „*Unie může uzavřít dohodu s jednou nebo více třetími zeměmi nebo mezinárodními organizacemi, stanoví-li tak Smlouvy nebo je-li uzavření dohody buď nezbytné k dosažení cílů stanovených Smlouvami v rámci politik Unie, nebo je stanoveno právně závazným aktem Unie, nebo se může dotknout společných pravidel či změnit jejich oblast působnosti*“. Z odstavce druhého předmětného článku se podává, že „*[d]ohody uzavřené Unií jsou závazné pro orgány Unie i pro členské státy*“.
157. SDEU v rozsudku ze dne 18. 10. 2018 ve věci C-207/17 odpověděl na předběžnou otázku, která mu byla položena právě v souvislosti s rozhodnutími OŘS ze dne 28. 7. 2011 a ze dne 12. února 2016, která konstatovala neslučitelnost antidumpingových opatření uložených těmito nařízeními s antidumpingovou dohodou WTO a GATT z roku 1994 v následujícím znění:
 1. Jsou nařízení [...] č. 91/2009 [...], [s] prováděcím nařízením [...] č. 924/2012 [...], [a] prováděcí nařízení [...] 2015/519 [...] neplatná/protiprávní/neslučitelná s článkem VI GATT z roku 1994 a s rozhodnutím OŘS ze dne 28. července 2011?
158. SDEU přitom ve vztahu k první položené otázce dospěl k závěru, že „*[p]řezkum první otázky neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 nebo prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/519 ze dne 26. března 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009*“. V rámci odůvodnění svého rozhodnutí se SDEU přitom uvedl, že „*[p]okud jde o dohody WTO, z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že tyto dohody s ohledem na svou povahu a strukturu v zásadě nepatří k normám, s ohledem na něž lze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů. (...) Soudní dvůr již měl zejména příležitost upřesnit, že není dána ani možnost, aby se hospodářský subjekt mohl před unijním soudem dovolávat neslučitelnosti unijního nařízení s takovým rozhodnutím OŘS, jako je rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011. Doporučení nebo rozhodnutí OŘS, které konstatují nedodržení pravidel WTO, totiž nemohou být v zásadě a bez ohledu na jejich právní dosah co do podstaty odděleny od hmotněprávních pravidel vyjadřujících povinnosti sjednané členem v rámci WTO. Podle judikatury Soudního dvora se tedy za účelem zjištění, zda je unijní akt neslučitelný s tímto doporučením nebo rozhodnutím, nelze před unijním soudem dovolat doporučení nebo rozhodnutí OŘS, která konstatují nedodržení pravidel WTO, ani hmotněprávních pravidel vyplývajících z dohod WTO*“ (zvýraznění provedeno soudem).
159. Vzhledem k tomu, že SDEU nedospěl k závěru, že by bylo Antidumpingové nařízení v rozporu s čl. VI GATT z roku 1994 (Protidumpingová a vyrovnávací cla), postrádá

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tvrzení žalobkyně, že Komise a Rada postupovaly v rozporu s čl. 216 odst. 2 SFEU, jakékoli opodstatnění.

160. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze nedospěl k závěru, že by byly v posuzované věci naplněny důvody pro prominutí doměřeného antidumpingového cla podle čl. 120 nového celního kodexu, resp. čl. 239 starého celního kodexu.
161. Nad rámec výše uvedeného pak soud pro úplnost dodává, že dalšími dílčími námitkami žalobkyně obsaženými v podáních, jež založila v řízení před soudem, se detailněji nezabýval, a to pro nadbytečnost (nakolik se týkaly naplnění druhé a třetí podmínky pro prominutí doměřeného cla), resp. s ohledem na skutečnost, že jimi žalobkyně toliko opakovala a z dalších pohledů rozvíjela svojí argumentaci formulovanou pod prvním a druhým žalobním bodem, jež však soud neshledal s ohledem na výše vyložené úvahy opodstatněnými, přičemž v kontextu shora vyřčených závěrů by jejich podrobnější vypořádání nebylo způsobilé na meritorním posouzení věci ničeho změnit. Nejvyšší správní soud ostatně konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

162. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
163. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
164. Pro úplnost soud podotýká, že v podání ze dne 29. 9. 2022 žalovaný navrhl opětovně přerušit řízení, a to do doby právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 31 Af 8/2018. Žalovaný poukázal, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku čj. 2 Afs 274/2019 - 74 vyložil pouze jednu ze sporných otázek žalobkyní tvrzené nezákonnosti opakované kontroly a uložil krajskému soudu, aby posoudil, zda opakovaná kontrola nebyla provedena po uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření antidumpingového cla a zda naplňuje podmínky pro opakovanou kontrolu po propuštění zboží. Vzhledem k tomu, že krajský soud doposud meritorně nerozhodl o

žalované (ne)zákonnosti opakované kontroly po propuštění zboží a tato kontrola byla podkladem pro vydání dodatečného platebního výměru, jímž bylo žalobkyni v posuzované věci doměřeno antidumpingové clo, považoval žalovaný nařízení ústního jednání za předčasné. Doplnil, že pokud by byl v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové (ať už v důsledku závěru o nezákonnosti opakované kontroly, nebo v důsledku řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost samotného dodatečného platebního výměru), dodatečný platební výměr zrušen, jakékoliv další řízení o prominutí, resp. vrácení cla by se stalo bezpředmětným.

165. Žalobkyně s návrhem žalovaného v podání ze dne 10. 10. 2022 vyjádřila nesouhlas, neboť dle jejího názoru výsledek soudních řízení vedených Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Af 31/2019 a sp. zn. 31 Af 8/2018 nemůže mít na výsledek projednávané věci žádný vliv.
166. Městský soud v Praze přezkoumal žádost žalovaného, přičemž uvážil, že další přerušení řízení by v posuzované věci bylo neúčelné. Soud neshledal, že by zde existovaly takové okolnosti, které by mu bránily námitky žalobkyně meritorně posoudit. Vzhledem k tomu, že nelze předvídat, kdy Krajský soud v Hradci Králové v dotčené věci opětovně rozhodne (přičemž lze předpokládat, že proti danému rozhodnutí bude podána kasační stížnost, jejíž vyřízení rovněž může trvat několik měsíců až let) a nejsou dány zákonné předpoklady, pro které by soud musel řízení přerušit, rozhodl se Městský soud v Praze žádosti žalovaného nevyhovět.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.